FOTBAL

Aventura lucidă a ARGEȘULUI

RÎNDURI DUPĂ BUDAPESTA

Nr. 20 (211)
Anul XX
OCTOMBRIE 1967

NEȘU - unul din ultimii „bătrîni" de la „U", în luptă cu Neacșu *(Progresul-Universitatea Cluj 2-2)*

Foto: Paul ROMOȘAN

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

BASCHET

„POZIȚIA HELSINKI" și semnificația ei

ATLETISM

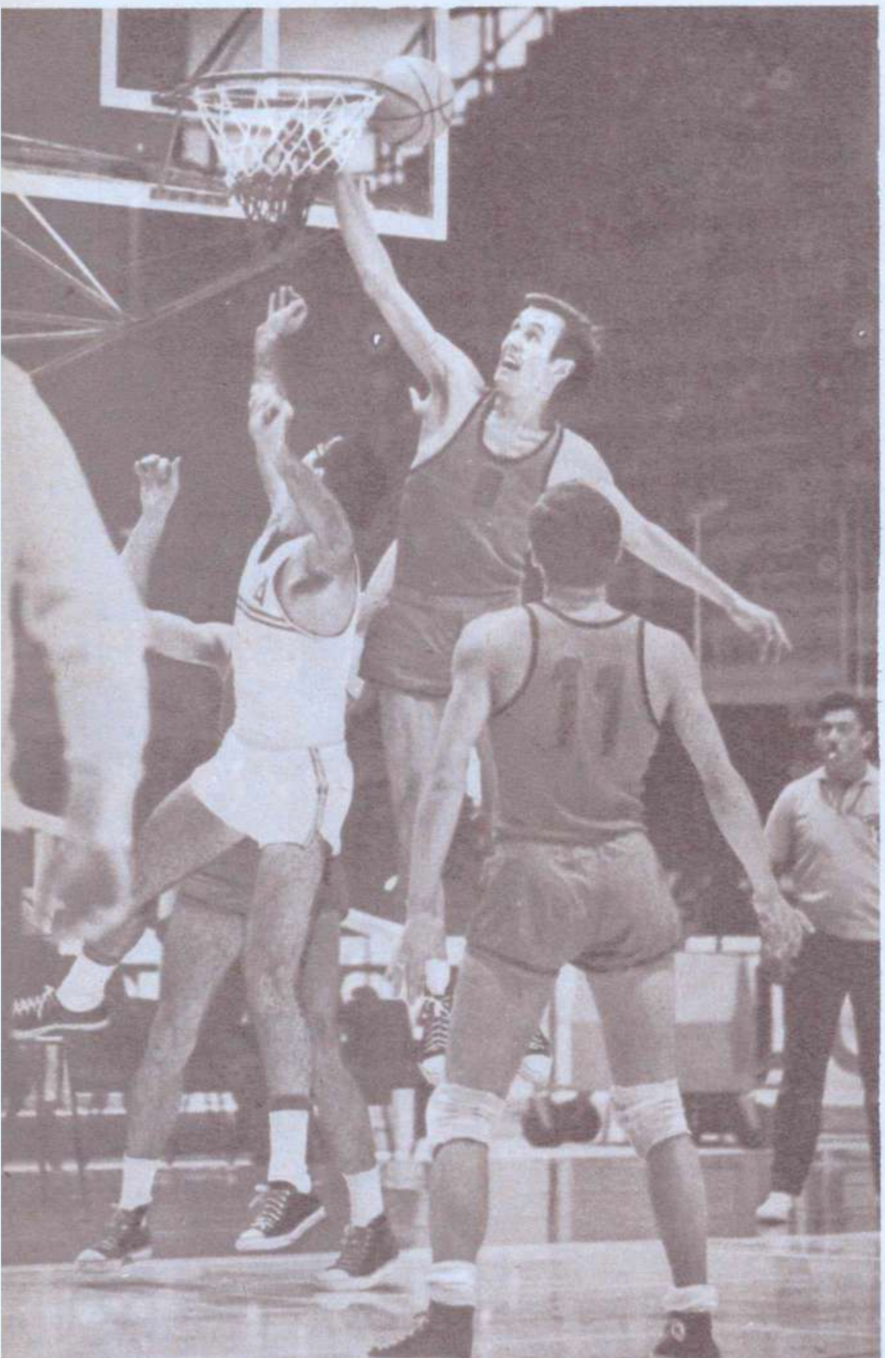
COMENTARII LA SFÎRȘIT DE SEZON

CICLISM

S.O.S. LA VELODROM

„EUROPENELE“ DE BASCHET

Valoarea dar și șansa au adus echipa României pe locul V

1

2

Nu știm cît de surprinși au fost specialiștii prezenți la cea de a XV-a ediție a campionatului european de baschet masculin de clasarea echipei României pe locul V, dar, în țară, performanța a avut un caracter cu totul și cu totul neprevăzut. Într-adevăr, după ce la «europenele» din 1965, de la Moscova, baschetbaliștii noștri ocupaseră locul XIII, iar rezultatele ulterioare nu fuseseră nici ele prea strălucite, era greu de prevăzut că reprezentativa României va înregistra cel mai spectaculos salt în ierarhia continentală. Desigur, performanța jucătorilor români nu a putut decît să producă multă bucurie în rîndul celor care, de ani și ani de zile, urmăresc evoluția «naționalei» și a echipelor de club și constată cu amărăciune eșecurile repetate. Locul V reprezintă o performanță (să nu uităm, că, după fotbal, baschetul este jocul sportiv cu cea mai mare răspîndire în lume) care merită să fie subliniată și pentru care adresăm cele mai sincere felicitări celor 12 jucători și antrenorului lor, Alexandru Popescu.

Desigur, se pune întrebarea: cărui «miracol» i se datorează meritoriul rezultat înregistrat în Finlanda? Transformării echipei, unor inovații tactice sau, pur și simplu, șansei? Ei bine, răspunsul afirmativ la toate aceste întrebări constituie însăși «cheia» obținerii locului V. Mergînd pe linia întineririi echipei, prof. Alex. Popescu a promovat și a folosit cu curaj în prima formație jucători mai puțin experimentați, dar cu reală valoare și perspective. Este vorba, de pildă, de Eckehard Jekely, cel mai bun jucător român la «europenele» din Finlanda, Radu Diaconescu, Nicolae Bîrsan și, în ultimă instanță, Titus Tarău, pivotul care în două partide a înscris mai multe puncte decît au marcat în ultimii ani toți ceilalți pivoți care au evoluat în reprezentativa țării noastre. Ca inovații tactice, vom sublinia folosirea cu predilecție, dar nu permanent, a sistemului de apărare *presing*, al cărui merit principal a constat în *desmorțirea* jucătorilor noștri. Nu exagerăm cu nimic folosind expresia *desmorțire*, deoarece ne amintim de jocurile din alți ani, cînd apărarea om la om sau combinată, folosită de baschetbaliștii români era ca un «șvaițer», tocmai din cauza apatiei cu care o practicau.

Să nu uităm, însă, nici șansa care de atîtea și atîtea ori ne-a fost defavorabilă și a «aruncat» echipa țării noastre pe locuri nemeritate, față de valoarea jocului prestat. De astă-dată, buna comportare a reprezentativei României a fost completată în mod fericit de acel «joc al cifrelor și al clasamentelor», nelipsit și, deseori, esențial la ori ce mare competiție. În Finlanda, echipa României a înregistrat șase victorii (asupra Spaniei, Belgiei, Olandei, Iugoslaviei, Finlandei și Italiei) și trei înfrîngeri (în fața Finlandei, Poloniei și Cehoslovaciei) și s-a clasat pe locul V datorită în mare măsură succesului înregistrat de Polonia asupra... Iugoslaviei.

Ce se va petrece de acum înainte? Ne vom mulțumi cu locul V și vom aștepta viitoarele campionate europene, pentru care sîntem deja calificați? Sau vom lua din vreme măsuri nu numai pentru a ne feri de vreo eventuală surpriză, ci chiar pentru a încerca să urcăm încă o treaptă? După cîte știm, federația a și început să se preocupe de viitor. În primul rînd prin totala întinerire a lotului. Ceea ce nu este rău. Și nu este rău nici că se preconizează continuarea pregătirii sistemelor tactice în atac fără pivoți de «meserie». Pentru că nu îi avem. Dar nici nu trebuie uitat faptul că fără pivoții cu talie remarcabilă și cu pregătire completă, posibilitățile de realizare a marilor performanțe sînt minime. Să ne amintim numai de echipa națională de fete, care a cuprins excelente jucătoare de «cîmp», dar care nu a putut urca mai sus de locul IV, tocmai din cauză că nu a avut pivoții necesari. Dar, găsirea pivoților este o problemă de perspectivă care vizează în primul rînd pe antrenorii școlilor sportive și ai echipelor de juniori.

În ceea ce privește echipele din fruntea clasamentului, vom sublinia excepționala pregătire fizică a jucătorilor înalți ai campioanei europene, reprezentativa U.R.S.S. La 2 metri Volnov și Polivoda zburdau de parcă aveau 1,80 m. Ca să nu mai vorbim de precizia aruncărilor la coș. În asemenea condiții, tactica devine cît se poate de simplă: aruncări la coș urmate de reluări sau voleibolări, în caz de ratare. Cehoslovacii au făcut un salt impresionant de pe locul VII la Moscova, pe locul II. De astă-dată, tradiționala lor tehnică și tactică a fost fericit completată de prezența lui Zidek, unul dintre cei mai buni pivoți ai campionatului. Polonia a confirmat, printr-un joc sobru, dar sigur, locul III obținut la «europenele» din 1965, iar Bulgaria a demonstrat încă o dată că puterea de luptă poate suplini tarele de tehnică.

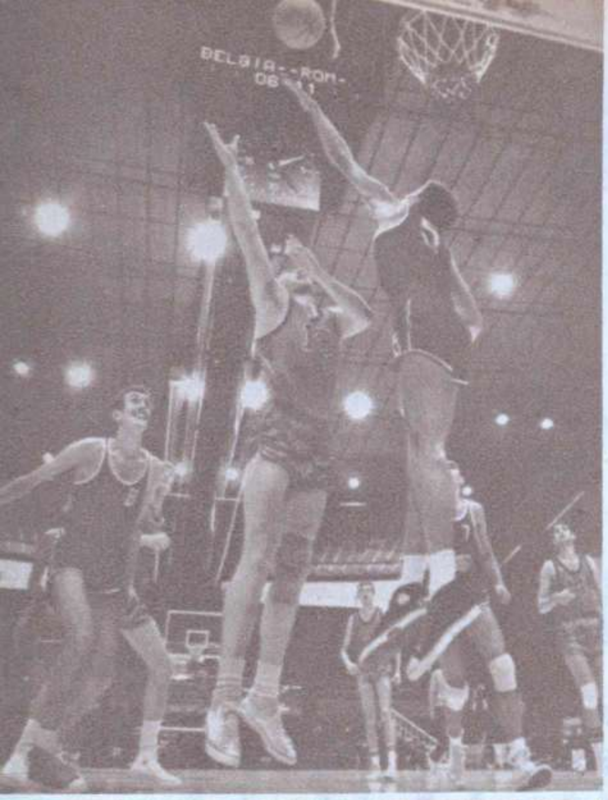
1. În acțiune, Jekely, cel mai bun jucător al reprezentativei române, pe locul V în clasamentul coșgeterilor, cu 156 puncte înscrise. (România — Spania 88—85, după prelungiri).

2. Bîrsan — un jucător tînăr care a dat satisfacție. Îl vedem pătrunzînd sub panou, în al doilea meci cu Finlanda, cîștigat de echipa României. (România — Finlanda 71—64).

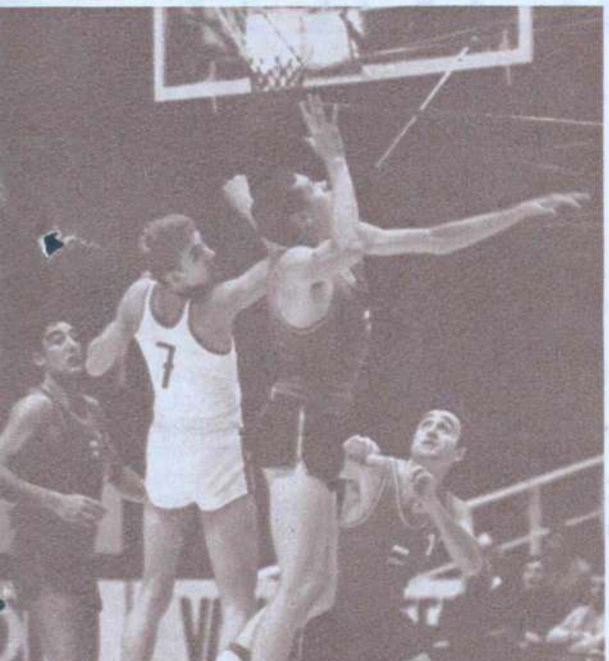
3. Novac a fost om de bază în apărarea sub panou. Iată-l în luptă pentru minge cu belgianul Vankersschaever. (România — Belgia 77—74).

4. Aruncă la coș spaniolul Rodriguez, al doilea în clasamentul coșgeterilor cu 188 p. (Polonia — Spania 88—71).

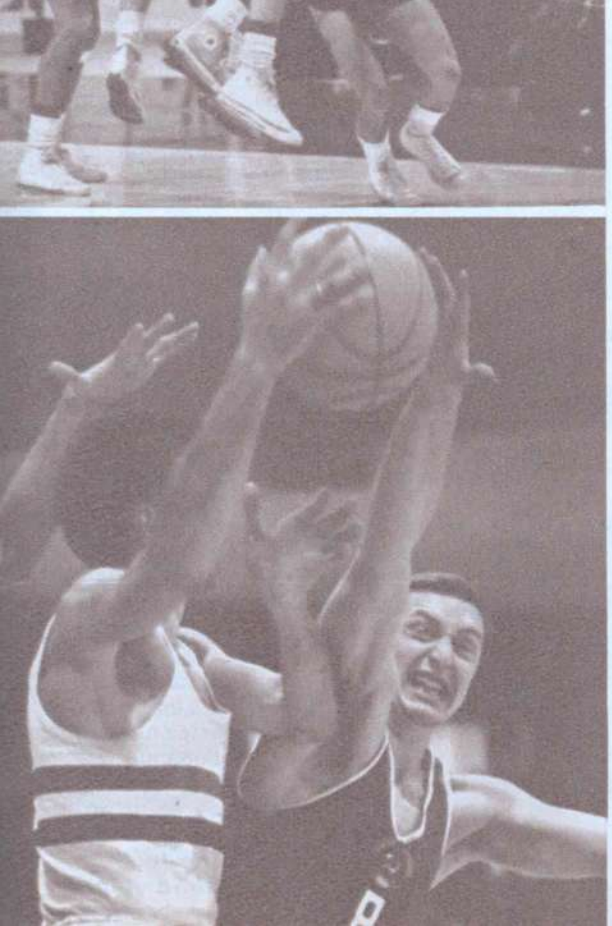
5. Sovieticul Selihov îl împiedică, printr-un «capac», pe ungurul

3

4

5

FOTOCRONICA SPORT

Din multitudinea evenimentelor sportive internaţionale din ultima vreme, am ales pentru cititorii noştri cîteva fotografii pe care le prezentăm în această pagină.

Prima imagine am rezervat-o celebrului ciclist francez Jacques Anquetil. Iată-l pe velodromul de la Vincennes, unde a cîştigat cursa de semifond (50 km) cu antrenament mecanic, cucerind trofeul «Roata de aur». În ciuda relaţiilor încordate care există între el şi Federaţia franceză de specialitate, Anquetil a rămas marea simpatie a milioanelor de iubitori ai ciclismului din Franţa. Pe gardul care desparte pista velodromului de la Vincennes de tribune, susţinătorii săi au prins următorul text: «Jacques, îţi mulţumim pentru realizările tale. Sîntem mîndri de tine». Fără îndoială că şi Anquetil este mîndru de admiratorii săi...

Tot din sportul cu pedale vă prezentăm sosirea în «Marele Premiu al Naţiunilor» (foto dreapta). Italianul Felice Gimondi îl învinge, după o cursă pasionantă, pe francezul Bernard Guyot.

Ştafeta franceză de 4 × 100 m este imbatabilă chiar şi fără excelentul Bambuck! Faptul a fost dovedit de curînd la Kiev, cu prilejul întrecerilor atletice din cadrul «Cupei Europei». Ştafeta franceză de 4 × 100 m a învins-o pe cea a Republicii Federale a Germaniei. În fotografia noastră, ultimul schimb al francezilor, atletul Fenouil (înlocuitorul lui Bambuck) îl întrece pe vest-germanul Horst Assion.

La Moscova s-a înregistrat recent un nou record european la 100 m fluture: 58,4 sec. Realizatorul lui — înotătorul sovietic Aleksandr Gordeev (în fotografie).

Englezul Jim Clark, cunoscutul as al volanului, a cîştigat marele premiu automobilistic al S.U.A., care s-a disputat pe circuitul de la Watkins Glen (400 km). Clark, cu o maşină «Lotus Ford» (în fotografia de jos) a acoperit distanţa în 2h03:13,2, realizînd o medie ora-

ATLEȚISMUL ÎNAINT

Sensul unei victorii

Olimpia Catarамă (54,06 m) a deschis seria săracă a performanțelor europene la Balcaniada de la Istanbul, fiind unul din factorii psihici decisivi pentru victoria echipei noastre.

Deci, o nouă victorie în Balcaniada de atletism. Marea Cupă, cucerită în patria lui Dalkilic, în orașul cu un miliard de cupe de aur și de aramă, descinzînd, toate, din tezaurul Șeherezadei, a fost adusă acasă.

Am învins din nou. Șerban Ciochină a învins pista grea, l-a învins pe campionul european Stoikovski, s-a învins pe sine, după o noapte chinuitoare, petrecută sub presiunea ligamentului său întins. Celălalt Șerban (Ioan) a sărit din nou 2,10, pe ploaie, sub privirile fierbinți ale lui Soeter, și el cîndva recordman aici, la Istanbul, cu 2,055 m. Iosif Naghi s-a detașat **și el**, cu o dezinvoltură europeană, anunțind acel de mult așteptat 60 de metri, care amintește de Fortune Gordien sau de Danek. În sfîrșit, FETELE, aproape toate, au făcut ca masa presei de pe stadionul «Mithat Pașa» să vorbească despre emancipare, la numai 500 de metri de Palatul sultanilor.

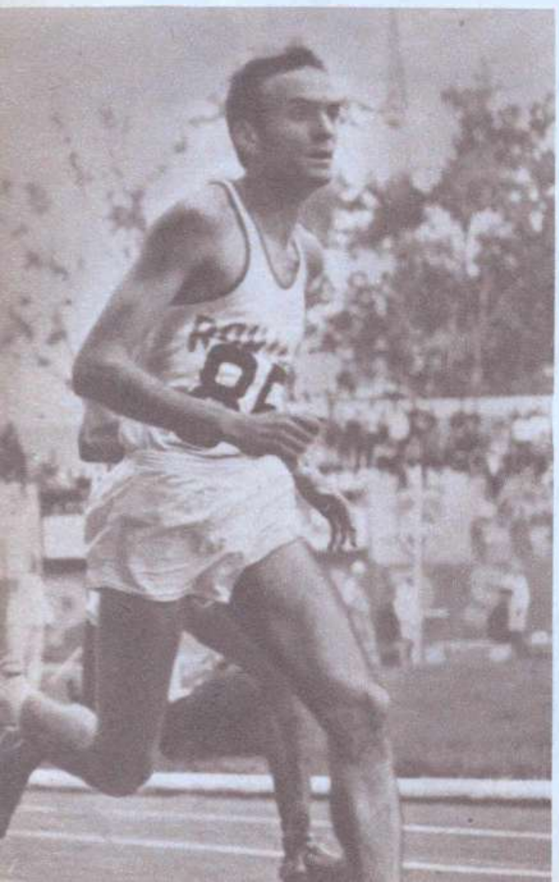
Și totuși, în acele trei zile petrecute la Istanbul, nu pot uita că am numărat cu strîngere de inimă punct cu punct, pentru a obține în cele din urmă o victorie grea, pusă deseori sub semnul întrebării de un 10,7 sec. amintind de ...Zenide, de un 48,9 (pe 400 m) care te face să te gîndești la... garduri, de un 16 m la greutate, care continuă să nu figureze, cred, printre primele 200 de performanțe ale anului.

Victoria de la Istanbul este, pînă la urmă, **o victorie asupra atletismului balcanic.** Îmi permit să aburesc strălucitoarea cupă cucerită pe malul Bosforului, cu gîndul la eforturile mult mai mari pe care trebuie să le dăruim ATLETISMULUI. Șerban Ciochină, Vamoș, Jurcă și toți ceilalți au dreptul la rivali pe măsura lor.

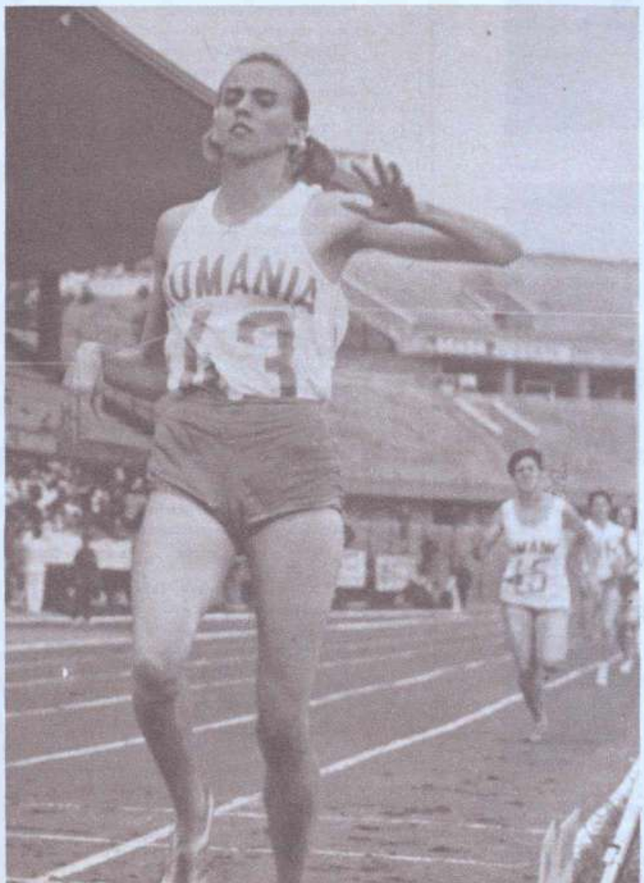
...În momentul în care scriu aceste rînduri, fanfara intonează imnul nostru, în cinstea lui Șerban Ciochină. În stînga lui Șerban, se află atletul Tuna, care a doborît astăzi, de patru ori, recordul Turciei.

Nimeni nu stă pe loc.
Nici noi nu avem dreptul!

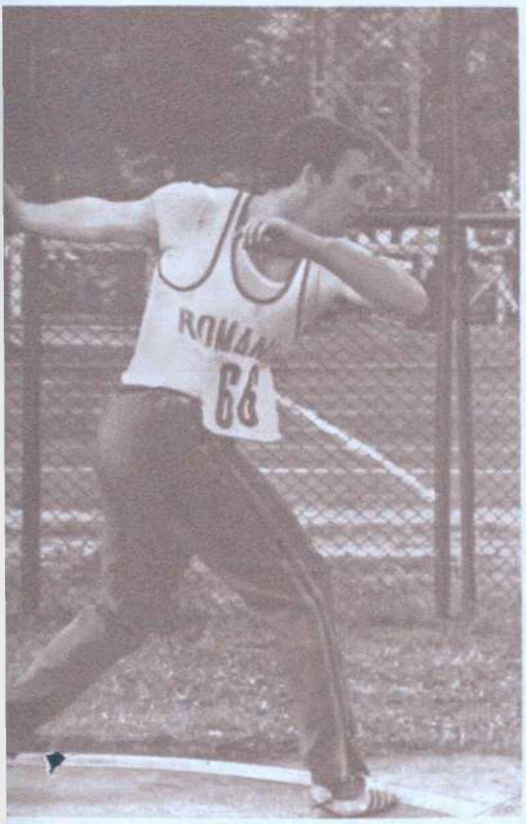
Gheorghe Rățoi a fost, alături de Valeriu Jurcă și Ioana Petrescu, «omul de puncte» al echipei noastre.

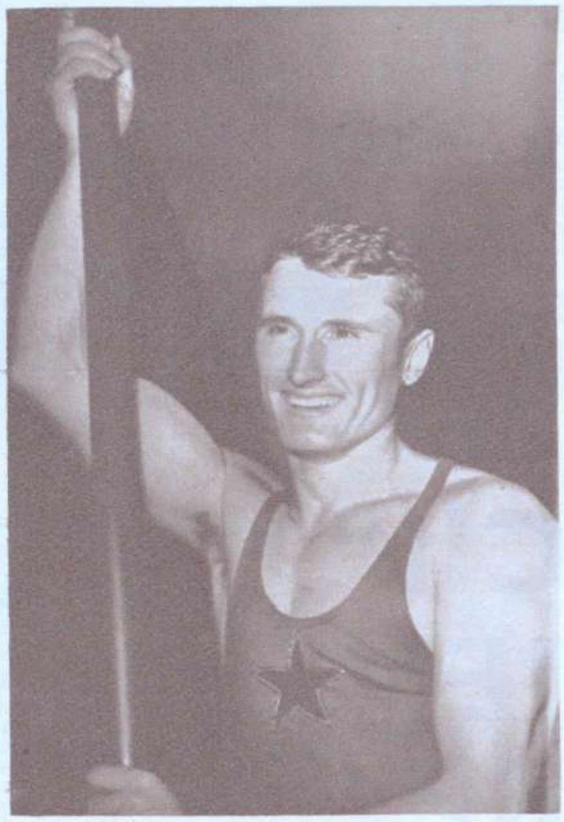
Ileana Silai a cîștigat detașat proba de 800 m (2:10,9), pe o pistă grea, cu un coeficient foarte mare.

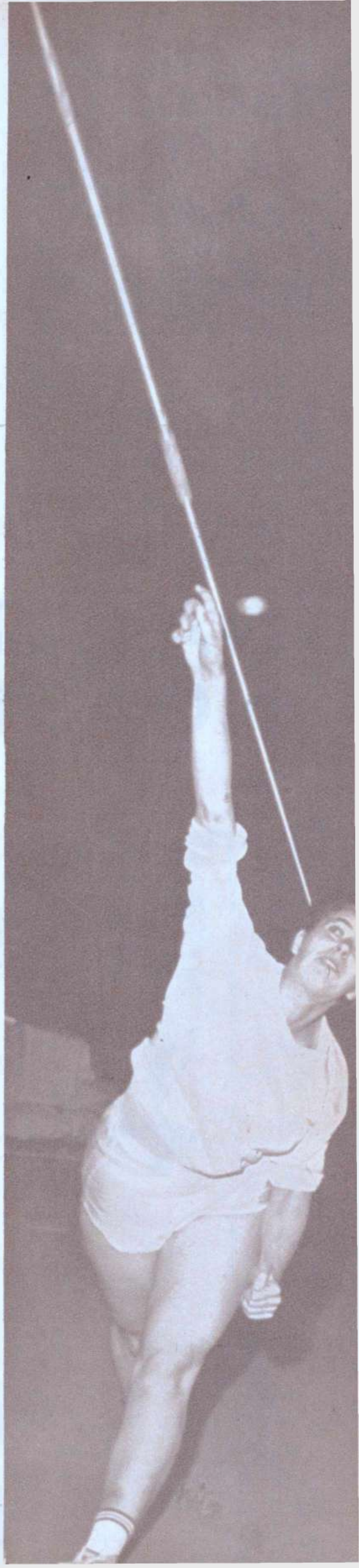
E CĂDEREA CORTINEI...

IOSIF NAGHI

PETRE ASTAFEI

„CARATELE" noastre prin prisma tabelei internaționale

Au mai rămas citeva tablouri pină la căderea cortinei anului 1967. Deci, scena atletismului nostru este încă populată de trupa de actori dintre care — pină în prezent — destul de puțini sint aceia care au fost aplaudați la scenă deschisă: recordmanii și corecordmanii. (E adevărat, la scenă deschisă au mai fost aplaudați și unii atleți a căror unică performanță a fost că nu s-au descurajat de rezultatul lor slab și au găsit resurse să termine alergarea de 10 000 m sau maratonul; aceste roluri din distribuție ne interesează însă desigur mai puțin, acum în preajma căderii cortinei!).

Cine sint recordmanii și corecordmanii anului? Iată-i: MIHAELA PENEȘ (60,68 m la suliță = 1 167 puncte), ILEANA SILAI (2:05,6 la 800 m = 1 120 p.), VALERIA BUFANU (10,8 la 80 mg = 1 078 p.), VIRGINIA BONCI (1,73 m la înălțime — record de junioare = 1 077 p); MARIA PANDELE (pentatlon — 4 581 p.); PETRE ASTAFEI (5,03 m la prăjină = 1 059 p.), ȘERBAN CIOCHINĂ (16,59 m la triplusalt = 1 032 p.), IOSIF NAGHI (59,49 m la disc = 1 032 p.), ȘERBAN IOAN (2,11 m la înălțime = 950 p.), NICOLAE MACOVEI (14,2 la 110 mg = 949 p.).

Așadar, performanțele cel mai bine cotate de tabela internațională de punctaj aparțin Mihaelei Peneș — și, în general, fetelor noastre mai apreciate decit băieții — și lui Petre Astafei. Dar ce reprezintă aceste performanțe pe plan mondial?

Să începem cu Mihaela Peneș. Din punct de vedere al tabelei internaționale de punctaj, recordul ei național, 60,68 m — constituind și cea mai bună performanță mondială a anului și a doua din toate timpurile (amintim că prima este recordul Elenei Gorceakova din preliminariile de la Tokio—1964: 62,40 m) — are următoarele corespondente valorice: 11,1 la 100 m (adică recordul mondial semnat de Eva Klobukovska, Irena Kirszenstein, Wyomia Tyus); 22,7 la 200 m (adică recordul mondial aparținind Irenei Kirszenstein); 2:02,9 la 800 m (recordul mondial: 2:01,0 — Juddy Pollock); 10,3 la 80 mg (adică recordul mondial realizat de Irina Press); 6,81 m la lungime (rec. m.: 6,76 m — Mary Rand); 1,82 m la înălțime (rec.m.: 1,91 m — Iolanda Balaș); 17,04 m la greutate (rec.m.: 18,59 m — Tamara Press); 57,32 m la disc (rec.m.: 59,70 m — Tamara Press).

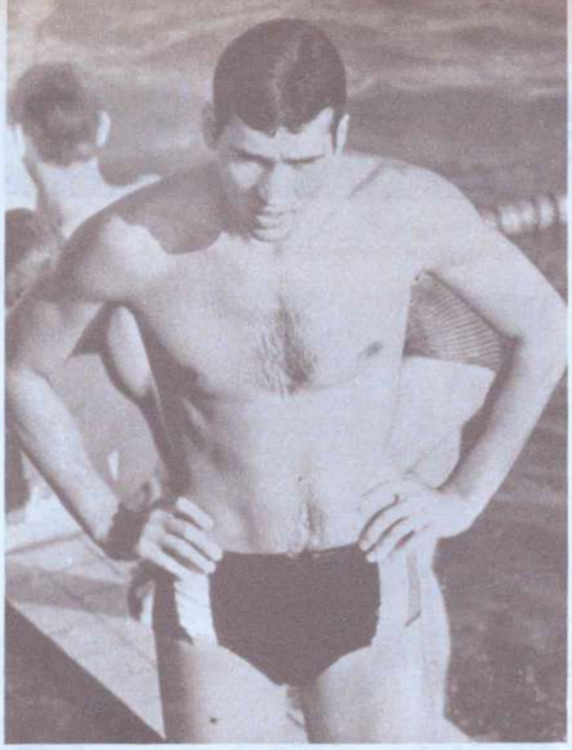
În fruntea plutonului masculin — din punct de vedere al «caratelor» — se află Petre Astafei (5,03 m de următoarelor performanțe: 10,1 la 100 m (rec.m.: 10,0 — Armin Hary, Harry Jerome, Horacio Esteves, Robert Hayes, Cen cia ciuan, Enrique Figuerola); 20,2 la 200 m (rec.m.: 19,5 — Tommy Smith; rec.e.: 20,4 — Sergio Ottolina); 44,9 la 400 m (rec.m.: 44,5 — Tommy Smith); 1:44,4 la 800 m (rec.m.: 1:44,3 — Peter Snell); 3:34,5 la 1 500 m (rec.m.: 3:33,1 — Jim Ryun); 13:30,6 la 5 000 m (rec.m.: 13:16,6 — Ronald Clarke); 28:23,8 la 10 000 m (rec.m.: 27:39,4 — Ronald Clarke); 13,3 la 110 mg (rec.m.: 13,2 — Martin Lauer, Lee Calhoun, Willie Davenport, Earl Mc Collough); 49,1 la 400 mg (rec.m.: 49,1 — Rex Cawley); 8:27,0 la 3 000 m obstacole (rec.m.: 8:26,4 — Gaston Roelants); 2,24 m la înălțime (rec.m.: 2,28 m — Valeri Brumel); 8,20 m la lungime (rec.m.: 8,35 m — Ralph Boston); 16,87 la triplusalt (rec.m.: 17,03 m — Josef Schmidt); 19,87 m la greutate (rec.m.: 21,78 m — Randy Matson); 61,14 m la disc (rec.m.: 65,22 m — Ludvik Danek); 86,68 m la suliță (rec.m.: 91,72 m — Terje Pedersen); 70,01 m la ciocan (rec.m.: 73,74 m — Gyula Zsivotzki).

Dacă ne referim însă la recordul mondial la săritura cu prăjina (5,38 m — Paul Wilson), corespondentele performanței lui Petre Astafei, mai ales față de probele de alergări, apar destul de exagerate, cu atit mai mult, cu cit atletul nostru este încă departe de a fi printre cei mai buni din lume. Dar, aici, la proba de săritură cu prăjina tabela de punctaj este foarte generoasă, neținind seama de avantajele fibrei de sticlă. Au existat, există și vor exista multe voci pentru revizuirea punctajului la prăjină. Totuși, recordul lui Petre Astafei rămîne o excelentă performanță a atletismului nostru. El este primul săritor român cu prăjina care trece ștacheta ridicată la 5 metri. Și, se pare, nu va fi nici ultimul.

În numerele viitoare vom raporta și celelalte recorduri realizate de atleții români în acest an tabelei internaționale și celor mai bune performanțe ale anului, atit la femei, cit și la bărbați. Și, indiferent de unele zgircenii sau dărnicii ale tabelei internaționale de punctaj, vom putea stabili, pe bază de cifre, care este locul atletismului românesc în lume, ce pretenții trebuie să emitem antrenorilor și atleților noștri în funcție de condițiile existente.

Așa că, pe numărul viitor, o nouă întilnire cu tabela internațională de punctaj.

Trei din cei cinci înotători români care aspiră la un loc pe bloc-starturile J.O. din Mexic: CRISTINA BALABAN (jos, stînga), ANGEL ŞOPTEREANU şi HERMAN SCHIER (dreapta).

„OLIMPICII" NATAŢIEI NOASTRE

Pentru natație, anul 1967 a intrat cu trei luni înainte de vreme în domeniul istoriei. Din calendarul competițional, intern și internațional, s-a scuturat și ultima filă, lăsînd în urma ei doar fișa pe care statisticienii se grăbesc acum să o completeze cu cifrele obișnuitului bilanț anual.

În împrejurările de față, cînd timpul pînă la J.O. din Mexic nu mai este apreciat în ani, ci doar în zile, o retrospectivă cifrică chiar se impune. Este singurul și cel mai obiectiv mijloc de apreciere a șanselor cu care sportivii de pe întregul glob, și alături de ei înotătorii români, se vor prezenta la marea confruntare din țara aztecilor.

Pînă la ora actuală, dintre înotătorii noștri au intrat în atenția selecționerilor, ca probabili participanți la J.O., un număr de numai 5 sportivi. Este vorba de **Cristina Balaban** și **Anca Andrei**, pentru probele de spate, de **Vasile Costa** și **Angel Şoptereanu**, pentru cele de bras și de **Herman Schier** la procedeul liber. Toate aceste nume vă sînt desigur cunoscute și nu vom insista asupra meritelor care le-au impus. Interesant de văzul este cu totul alt fapt. Cum și în ce măsură vor putea selecționabilii noștri să corespundă exigențelor unui concurs de talia Olimpiadei? Dar, pentru aceasta, să dăm cuvîntul unor clasamente întocmite ad-hoc (primele șase performanțe ale anului 1967), la probele la care se preconizează să fim reprezentați. În finalul fiecărui «clasament» am inclus și cel mai bun rezultat al fiecăruia dintre cei cinci specialiști români.

100 m spate fete	*200 m spate fete*
1:07,1 Elaine Tanner (Canada)	2:24,4 Tanner
1:07,9 Kendis Moore (SUA)	2:28,1 Moore
1:08,2 Christine Caron (Franța)	2:28,5 Caron
1:08,7 Linda Ludgrowe (Anglia)	2:29,1 Duprez
1:09,0 Benedicte Duprez (Franța)	2:29,1 Cecilia Dougherty (SUA)
1:09,3 Pokey Watson (SUA)	2:29,6 Judy Humberger (SUA)
	2:29,6 Ludgrowe
1:09,4 Cristina Balaban	2:33,4 Cristina Balaban
1:11,1 Anca Andrei	2:36,0 Anca Andrei.

100 m bras băieți	*200 m bras băieți*
1:07,5 Silvio Fiola (Brazilia)	2:29,2 Igor Morciukov (URSS)
1:07,9 Gheorghi Prokopenko (URSS)	2:29,4 Prokopenko
1:08,0 Vladimir Kosinski (URSS)	2:29,7 Kosinski
1:08,1 Kennet Merten (SUA)	2:30,4 Fiola
1:08,4 Jan O'Brien (Australia)	2:30,8 Merten
1:08,6 Nicolai Pankin (URSS)	2:31,0 Robert Mornsen (SUA)
1:09,9 Vasile Costa	2:34,3 Angel Şoptereanu
1:09,9 Angel Şoptereanu	2:34,5 Vasile Costa.

100 m liber băieți
52,6 Ken Welsh (SUA)
53,2 Leonid Ilicev (URSS)
53,2 Donald Hawens (SUA)
53,3 Donald Schollander (SUA)
53,4 Robert Mc Gregor (Anglia)
53,5 Zak Zorn (S.U.A.)
56,5 Herman Schier

Cercetînd aceste tabele, se vede clar decalajul valoric substanțial dintre primii șase înotători ai lumii și cei mai buni performeri români. Singură Cristina Balaban, la 100 m spate, căreia i se adaugă Vasile Costa și Angel Şoptereanu, la 100 m bras, se apropie întrucîtva de plutonul fruntașilor natației mondiale. Aceasta este desigur o consolare dătătoare de speranțe. Da, trebuie să sperăm. Chiar și în posibilitățile de progres ale lui Herman Schier. Valorosul înotător reșițean, printr-un veritabil tur de forță, a coborît la 100 m liber, de la 59,0 sec. în 1966 — la 56,5 sec., în 1967. În lunile de pregătire care i-au mai rămas pînă la J.O., va fi oare capabil Schier să continue tot atît de spectaculos asaltul performanțelor înalte? Credem că da! Pentru aceasta așteptăm, însă, din partea sa, ca și a celorlalți patru înotători români, precum și din partea antrenorilor lor, mai multă conștiinciozitate în pregătire și mai ales o COLABORARE (total inexistentă în momentul de față în ceea ce-i privește pe antrenori) în elaborarea cît mai judicioasă a unor programe de antrenament viabile.

Acum, cînd natația noastră are în fața sa un obiectiv atît de important cum sînt Jocurile Olimpice, interesele meschine de club trebuie să dispară și, în această direcție, federația de specialitate are datoria să intervină cu toată hotărîrea. Altfel...

G. ŞTEFĂNESCU

P.S. La 100 și 200 m spate fete, rezultate remarcabile are și Karen Muir,

OBSERVAȚII CRITICE după TURNEUL DE LA CLUJ

Turneul internațional de volei masculin desfășurat recent la Cluj ridică o serie de aspecte vrednice de luat în seamă.

Organizarea acestui turneu, cu participarea unor echipe puternice (cinci din primele șase clasate la ultimele C.M.) cu circa 3 săptămîni înainte de desfășurarea Campionatelor Europene de la Istanbul, a fost binevenită, arătînd stadiul de pregătire al echipelor în preajma importantei confruntări. Socotim că asemenea dispute premergătoare nu trebuie să constituie un scop în sine, ci un mijloc pentru verificarea diferitelor formule de echipă, a tacticii de joc în funcție de adversarii ce vor fi întîlniți, a potențialului întregului lot selecționat.

Sub acest aspect, credem, că ar fi fost necesară verificarea întregului lot de jucători pe de o parte (nu au fost folosiți suficient Corbeanu, Cristiani, Crețu), iar pe de alta, în condițiile participării la întreceri și a echipei de tineret (jucători cu media de vîrstă — 17 ani), în viitorul turneu (devenit tradițional) din august — să participe 2—3 echipe puternice, dar și 1—2 echipe de valoare medie, cum de altfel se întîmplă și în marile confruntări internaționale, pentru ca «tineretul» să se poată desfășura...

Este de menționat că **turneul de la Cluj a fost urmărit numai de 5—6 antrenori**, adevărați pasionați și că, paradoxal, **echipele străine și-au acumulat date statistice și forme de observație, evidență, filme, studiu etc. mai multe și mai complete decît am făcut-o noi, organizatorii.** Astfel, echipa R.D. Germane a fost însoțită de 4 antrenori care au înregistrat la magnetofon și sub diferite forme jocurile susținute cu adversarii ce vor fi reîntîlniți în apropiatele C.E.; japonezii au filmat prin intermediul Televiziunii noastre o serie de jocuri etc. Semnificativ și concludent!

În această ordine de idei, propunem ca să fie organizate cu aceste ocazii și consfătuirile anuale ale antrenorilor, avîndu-se astfel asigurat aspectul practic, concret, al «pasului vremii».

Urmărind aspectele ridicate de pregătirea și concepția tactică a echipelor participante, au reieșit, de asemenea, unele idei interesante și anume:

— în concepția modernă a voleiului, omogenizarea deplină, pe cupluri, linii, echipă, are un rol deosebit datorită subtilităților din ce în ce mai mari ale jocului. Cum această omogenizare, conlucrarea perfectă, coordonarea acțiunilor nu pot fi asigurate în perioadele scurte de pregătire în comun, majoritatea echipelor și-au axat nucleul de bază pe jucători ai aceluiași club, care au astfel asigurată o pregătire în comun de mai lungă durată. De exemplu, Japonia — pe scheletul echipei Central University din Tokio, R.D.G. (S.C. Leipzig), Polonia (Legia Varșovia), Bulgaria (Spartak Sofia), iar echipa noastră pe scheletul formației Dinamo București;

— rolul jucătorilor coordonatori a crescut considerabil, îndeosebi în acțiunile ofensive, aceștia imprimînd în principal linia tactică a echipei: Karov (Bulgaria), Mondzelevschi (URSS), Sivek (Polonia), Toussaint (RDG), Koizumi și Nekoda (Japonia), Drăgan și Cozonici (România). Poate tocmai faptul că unul din coordonatorii noștri de bază — Drăgan — nu a dat un randament optim în turneu, a determinat comportarea inconstantă a echipei noastre;

— în concepția tactică, în atac se conturează în momentul de față două idei distincte și anume:

a) o concepție pur combinativă — reprezentată de japonezi, avînd drept scop destrămarea apărării adverse și îndeosebi a blocajului, prin combinații foarte variate și

b) lovituri de atac bazate pe acțiuni poziționale cu acțiuni simple, de obicei din pase cu traiectorie înaltă, punct de lovire înalt, urmărind trimiterea mingii peste blocul advers — preferate de echipa R.D.G. și, oarecum, de cea a R.P. Bulgaria.

Echipele Uniunii Sovietice, Poloniei și României îmbină în mare măsură aceste aspecte ale tacticii ofensive, însă în timp ce echipele sovietică și poloneză au predilecție pentru acțiunile în forță, cea a țării noastre aduce în plus o alternare mai judicioasă a acțiunilor în forță cu cele liftate.

— În ceea ce privește tactica în apărare, cu excepția jucătorilor japonezi și sovietici care au păstrat în permanență același sistem de apărare (cu folosit diverse variante ale ambelor sisteme defensive.

— Majoritatea echipelor fruntașe în această ramură sportivă prezintă bagaje asemănătoare de deprinderi tehnice și chiar de concepție tactică. Ceea ce diferențiază randamentul lor și le ierarhizează este constanța în aplicarea lor. În această privință, echipa U.R.S.S. a fost superioară și a cîștigat pe merit locul I.

— Apariția unor elemente tehnice noi, subordonate conținutului tactic, ca: pasa din intrare din poziții foarte variate bazată pe o mare mobilitate a articulației pumnului (jucătorii japonezi) pentru a nu face sesizabilă direcția de trimitere a mingii.

— În privința controversatei probleme a specializării pe posturi (îndeosebi în linia a II-a), această preocupare s-a observat numai la echipa R.D.G. Celelalte echipe nu au avut jucători specializați pe posturi, ci numai, eventual, jucători coordonatori (de obicei ridicători).

— Interesantă a părut metamorfoza echipei sovietice în privința ritmului de joc. De unde pînă acum imprimau un ritm foarte viu, debordant, uneori sufocant pentru adversari, fiind descumpăniți atunci cînd aceștia căutau să tempereze jocul, de această dată sovieticii au aplicat în permanență un ritm de joc în general lent, sobru, cu unele accelerări în fazele ofensive.

— Deși este alcătuită din jucători vîrstă și înălțime deosebită (18 ani și 1,89 m), echipa noastră de tineret nu a făcut progrese vizibile față de anul trecut. Se pare că se greșește atunci cînd această echipă este pregătită pentru competiția x sau y. Considerăm că în această componență cu certe posibilități de progres, trebuie avut în vedere, în special în această fază de pregătire, mărirea și consolidarea bagajului de deprinderi tehnice și a orientării tactice, individuale și colective, precum și asigurarea unei baze solide de pregătire fizică.

GH. CONSTANTINESCU

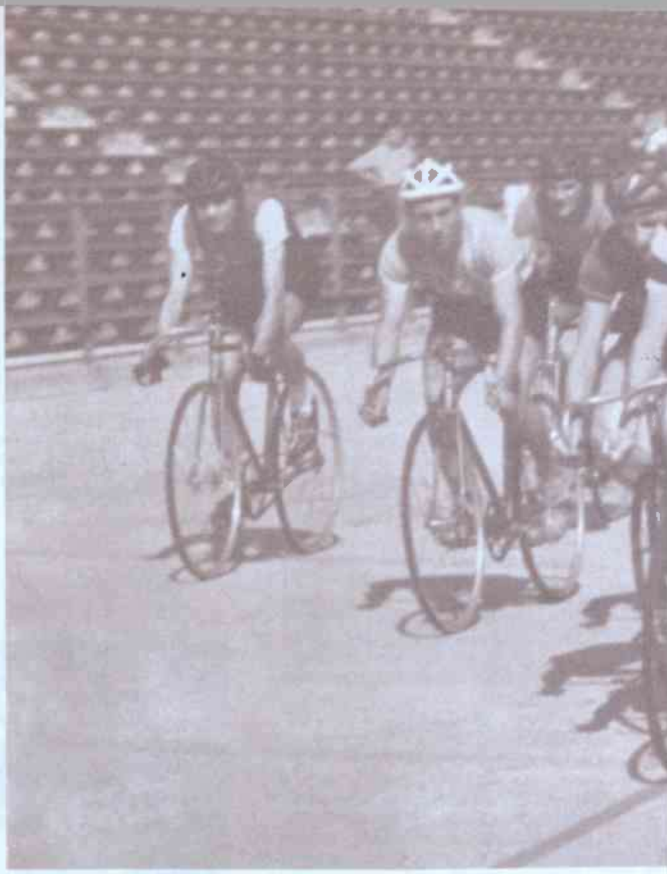

Japonezul Yokota trage puternic, pe lîngă blocajul nostru, dar Bartha este gata să intervină. (Fază din meciul România—Japonia 3—1).

Foto: R. WAGNER — Cluj —

S.O.S. LA VELODROM

Ne aducem aminte cu nostalgie de coloritul sărbătoresc al reuniunilor de velodrom din urmă cu 8—10 ani. Numărul concurenților era de ordinul zecilor, al spectatorilor de ordinul miilor, pe ovalul de beton concursurile se țineau lanț, tentativele de record abundau, iar competițiile internaționale veneau să demonstreze avîntul năvalnic al ciclismului nostru de pistă în nestăvilita sa dorință de afirmare.

În ultimul timp, cu activitatea de pe velodrom s-a întîmplat însă ceva inadmisibil. Din strălucirea pe care am încercat să o creionăm mai sus n-a mai rămas nimic sau aproape nimic. Nu mai departe de ultimele alergări ale campionatului național rezervat viteziștilor: public = zero; numărul participanților, specializați în probele de velodrom = atît cît să nu depășească degetele ambelor mîini; valoarea tehnică a disputelor = îndoielnică, cu rezultate în mare parte nesemnificative pe plan european.

Și atunci? Atunci am fost martorii unor dispute anoste, îmbrățișate de tentaculele anonimatului. Un exemplu? În duminica deschiderii campionatului, într-o splendidă dimineață de toamnă, abia am putut număra în tribuna velodromului 35 de spectatori iar cifra reprezintă recordul **absolut** pentru toate reuniunile care au urmat (!?!).

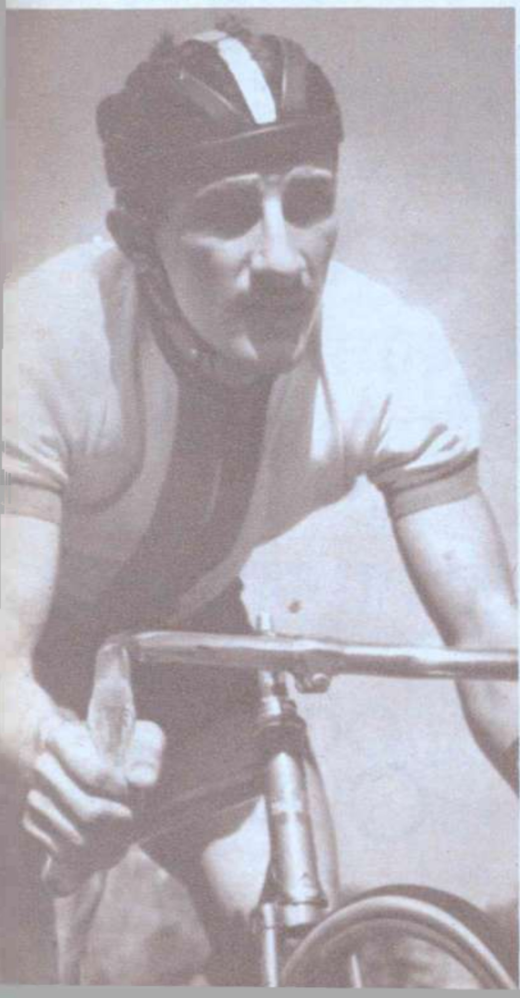
Iată-ne așadar într-o situație deloc îmbucurătoare. Realitatea, deși tristă, lasă totuși întredeschisă portița prin care o rază firavă de soare încearcă timid să-și facă loc. Activitatea pe velodrom nu poate și nu trebuie să moară. Ea reprezintă în fapt școala ciclismului în general și prin însuși acest atribut a devenit indispensabilă. Adepți care să o susțină sînt. Cicliștii clubului Steaua, în frunte cu Vasile Burlacu, Paul Soare, George și Florian Negoescu, și cu antrenorul lor Iulian Gociman, Mircea Mihăilescu, actualul antrenor pentru pistă al clubului Dinamo, cîțiva activiști inimoși, ca de pildă Octavian Amza, conștient de însemnătatea pe care o reprezintă velodromul pentru ciclism, iată doar o parte dintre cei rămași încă credincioși pistei.

Toți aceștia au luptat și continuă să lupte pentru a menține aprinsă flacăra abia pîlpîind a ciclismului nostru de velodrom. Și, în încercările lor de redresare, ei trebuie ajutați, sprijiniți. Altfel, situația precară, întîlnită în prezent «la pistă», se va răsfrînge, inerent, și asupra ciclismului de șosea. Pretutindeni în lume, velodromul a fost și este principalul izvor de cadre pentru mult prea îndrăgitul sport cu pedale.

Iată, de altfel, părerile cîtorva tehnicieni cu privire la cauzele care au generat actuala stare anormală de lucruri întîlnită pe velodrom, pe care le publicăm în speranța că vor fi luat în seamă de organele în drept.

G. ȘTEFĂNESCU

GEORGE NEGOESCU

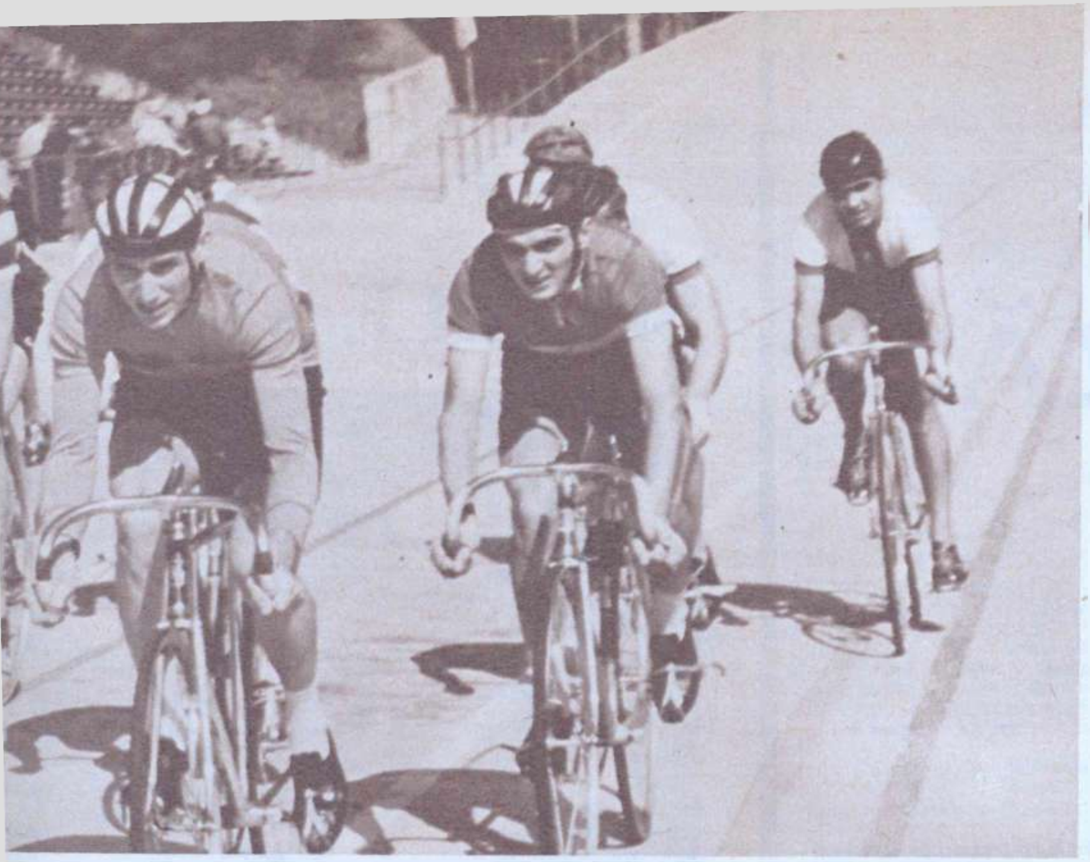

PAUL SOARE

VASILE BURLACU

Unde sînt credincioșii și entuziaștii spectatori ai curselor de velodrom de altă dată? La ultima ediție a campionatului național, în acest colț de tribună, obiectivul aparatului de fotografiat nu a putut surprinde nici măcar unul, de leac.

OCTAVIAN AMZA:

Fug cicliștii de velodrom

Da, fug întrucît satisfacțiile sînt infinit mai mici pentru pistarzi, decît cele ale alergătorilor pe șosea. Sînt prea puține concursurile organizate în țară și aproape inexistente participările viteziștilor noștri la concursurile din alte țări. Cluburile sportive, în marea lor majoritate, privesc activitatea pistarzilor de pe poziții cu totul injuste. Socotesc velodromul doar ca o distracție a cicliștilor și nu ca pe un principal «focar» de ridicare a măiestriei sportive a rutierilor noștri.

Pentru pistarzi, condițiile de antrenament sînt total improprii. Velodromul ar trebui iluminat, pista refăcută și eventual să fie acoperită cu un strat subțire, special, din material plastic, pe care baloanele să nu mai sufere atît de pe urma frecării cu betonul zgrunțuros.

Între antrenorii «de șosea» și cei de la velodrom trebuie să existe o mai strînsă colaborare. E bine ca cicliștii de la șosea, și în special juniorii, să-și înceapă ucenicia pe velodrom, întrucît pista le oferă posibilitatea să-și îmbogățească bagajul de cunoștințe tehnice. Am enumerat aici doar o mică parte din problemele velodromului. Mai sînt însă și altele, la fel de importante, care reclamă din partea organelor în drept o cît mai grabnică rezolvare.

ALECU SOMEȘAN:

Lipsa materialului sportiv...

Se simte o acută lipsă de material sportiv și în principal de biciclete. Unui vitezist îi sînt necesare minimum două biciclete: una specială de pistă și o alta de șosea pentru antrenamente. Or, la ora actuală, singuri sportivii din lot mai beneficiază de un ecipament complet. În rest, pe o singură bicicletă de pistă aleargă cîte 2 și chiar 4 sportivi. În ceea ce privește bicicletele de șosea, acestea au devenit un lux. În atari condiții, nici vorbă nu mai poate fi de adaptarea mașinii la starea fizică a alergătorului. Antrenamentele pe șosea au fost aproape abandonate, în timp ce pe pistă nu se mai poate lucra în grup, nu mai pot fi aplicate schemele tactice de luptă în pluton, în echipă, în alergările în doi. Și toate acestea se datoresc în principal dezinteresului manifestat de conducerile multora dintre cluburile noastre sportive față de activitatea de pe velodrom. Așa se explică de ce din plutonul mare, de altă dată, al cluburilor bucureștene cu secții puternice de ciclism, în momentul de față mai sînt reprezentate la probele de pistă doar Steaua, într-o oarecare măsură și Dinamo și doar din cînd în cînd Olimpia și alte cîteva cluburi. Ce se poate face? Ce altceva decît o îndreptare grabnică a acestei stări necorespunzătoare pe care am arătat-o!!

IULIAN GOCIMAN:

Velodromul nu ne mai aparține...

Sînt antrenorul lotului național de pistă. În lot sînt cuprinși 10 sportivi selecționați dintr-un număr de numai... 14 viteziști. Situația o găsesc anormală, dar asta este și singur nu am puterea să o remediez.

În privința condițiilor care mi-au fost create pentru pregătirea sportivilor, atît ca antrenor de lot și, parțial, ca antrenor al clubului sportiv Steaua nu am motive să mă plîng. Ceilalți antrenori însă... Velodromul aproape că nu ne mai aparține. La cabana construită special pentru noi nu mai avem acces și ni s-au luat aproximativ și 50 la sută din vestiarele și camerele de păstrat echipament, amenajate pentru pistarzi sub turnanta principală a pistei de beton. Acum, în incinta velodromului se joacă fotbal, volei și au loc și alte diferite activități care ne stînjenesc în procesul de instruire. Oare ce s-ar întîmpla dacă acest singur velodrom din țară ar fi lăsat în exclusivitate la dispoziția sportivilor pentru care a fost construit? Ce ar avea de spus fotbaliștii, atleții, baschetbaliștii, tenismanii dacă și noi, cicliștii, am începe să ne antrenăm pe terenurile date lor în folosință?

NICOLAE ION ȚAPU:

Cînd alergam eu...

Un singur velodrom în țară este mult prea puțin. După cîte știu, exista un velodrom la Giurgiu și un altul la Brăila, însă ambele au fost lăsate în părăsire, astfel că în prezent nu mai pot fi utilizate. Dată fiind importanța pe care o are pista pentru formarea cadrelor de cicliști, ar fi de dorit repunerea în funcțiune a velodroamelor despre care am amintit, iar în ceea ce privește velodromul de la București, acesta să fie repus în drepturile sale de altă dată. Să fie lăsat în exclusivitate la dispoziția cicliștilor!

Pe timpul cînd alergam eu, noi cicliștii participam la curse specifice velodromului chiar și pe șosea. Îmi aduc aminte de alergările de pe Jianu și mă întreb de ce în prezent, în orașele din provincie, unde nu sînt deocamdată piste speciale de beton, nu se organizează concursuri similare, pe străzile asfaltate ale unor centre ca Timișoara, Brașov, Iași etc. În acest mod s-ar putea forma chiar și în provincie cadre speciale de pistarzi, iar aceștia, o dată pe an, ar putea să se prezinte în Capitală pentru a-și măsura forțele în compania viteziștilor bucureșteni. Ar fi un început de bun augur pentru popularizarea întrecerilor de pistă în întreaga țară.

MIRCEA MIHĂILESCU:

Actuala situație o consider gravă

Clubul sportiv Dinamo a avut una dintre cele mai puternice secții de ciclism de velodrom din țară. Dintre sportivele noastre, Aurelia Drăghici și Venera Vasilescu au fost chiar deținătoarele a două importante recorduri mondiale de pistă. Toate acestea, însă, pînă în anul 1960. De atunci, la Dinamo ciclismul a decăzut de o asemenea manieră, încît astăzi, ca să putem face ceva, ne vedem siliți să reluăm totul de la litera «a». Situația e gravă și de aceea socotesc necesar ca ea să formeze obiectul unei analize speciale din partea Consiliului orășenesc București și a Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport. Federația de ciclism, prin propriile ei forțe, nu are capacitatea să descurce verigile acestui adevărat lanț al slăbiciunilor și al dezinteresului general.

Trebuie luat în discuție calendarul competițional, cu totul necorespunzător la ora actuală; trebuie analizată pregătirea juniorilor, în prezent forțați să alerge cot la cot cu seniorii; trebuie discutate... dar inutil să mai continui. Sînt mult prea multe probleme de rezolvat în ciclismul nostru de velodrom...

UN „7-9" CARE ÎL ACUZĂ PE „0-6"

Cele patru întîlniri de fotbal româno-maghiare au rămas în urmă, dar ecourile lor stăruie. Și aceasta, mai ales datorită durerosului 0—6 de pe Nepstadion.

0—6! Diferență fatidică. 0—6 la Madrid! 0—6 la Milano (Dinamo-Inter)! 1—7 la Zurich! 0—6 la Budapesta! E oare această diferență de goluri o fatalitate, o... damnațiune!

Părerea noastră este că această diferență de șase goluri este rodul unui climat care pregătește de fiecare dată, în preajma unui mare eveniment, premisele înfrîngerii.

La Madrid a pierdut o echipă experimentală — singura în stare să întrețină dorul tineresc al aventurii.

La Milano a pierdut o echipă copleșită de înfrîngerea «naționalei» la Tokio și de dereglarea intervenită în întreg fotbalul nostru «pentru Tokio».

La Zürich ne-a pierdut gîndul că trebuie să lichidăm Italia și Elveția «dintr-un foc», deliberînd o ofensivă fără acoperire.

La Budapesta, în sfîrșit, am pierdut cu o echipă alcătuită din jucători pe care i-am convins sistematic — în ultimele trei luni — că nu reprezintă nimic — și cărora le-am pretins — totuși — timp de 90 de minute să-și aducă aminte că nu sînt sub nivelul lui Albert sau Varga.

Avem oare, în momentul de față, o întîrziere de șase goluri față de unguri? Acel 0—6 ar pleda în acest sens. Dar scorul total al celor patru întîlniri (7—9) infirmă ideea. Evoluția aplaudată a juniorilor pe «M.T.K.», victoria netă a «tineretului» și cea concludentă a «B»-ului,considerată ca fiind o echipă sfîrșită, sînt tot atîtea capete de acuzare pentru 0—6.

Înfrîngerea de la Budapesta (repet, la scorul de 0—6) este și rodul unei stări de nervozitate care și-a pus amprenta pe întreaga perioadă Zürich-Budapesta. Printre cei care nu au reușit să se sustragă acestei stări a fost în primul rînd selecționerul unic Constantin Teașcă, pe care temperamentul său exploziv l-a împins la greșeli.

Cu mult înainte de selecționarea lui Teașcă în calitate de selecționer unic, revista noastră a publicat un interviu cu reputatul ziarist francez Jean Philippe Rethacker, în cadrul căruia a fost abordată și problema motivelor trecerii meteorice a lui Fontaine «pe la echipa națională». Iată și răspunsul lui J.Ph.R., care merită citat, el avînd calități de universalitate:

«Fontaine a «preluat puterea» condamnîndu-l în bloc pe Guerin (n.r. fostul selecționer) **și susținînd că tot ceea ce a făcut Guerin e pe dos, promițînd o întoarcere de 180°. După ce a devenit selecționer unic, Fontaine a fost nevoit să renunțe la tot ceea ce preconizase Guerin, ca să-și onoreze... principiile. Și cu toate că pe parcurs și-a dat seama că fotbalul e mai mult decît o idee preconcepută, el a fost nevoit să fie consecvent cu propria sa idee fixă care, repet, adăugată la infatuarea cu care i-a tratat pe «ceilalți» l-a condus pe drumul... debarcării. «Cazul Fontaine» e, la urma urmelor, un exemplu de fringere a unui echilibru care cere celui nou venit să nu renunțe la lucrurile bune pe care le-au făcut «predecesorii» săi»** (revista SPORT Nr. 14/1967).

În cazul nostru, mecanismul a fost același.

Teașcă a condamnat în bloc tot ceea ce s-a făcut pînă la el.

Teașcă a oferit în replică un sistem de joc seducător la prima vedere, dar care a fript destui originali și care poate fi aplicat pe gazon cu 11 Pele sau 11 Petschowschi, deci cu jucători la care procentajul de greșeli individuale nu atinge 5 la sută.

Teașcă a făcut concesii propriei sale concepții, acceptînd în echipă jucători incapabili să se supună jocului combinativ, ca Iancu, Sorin Avram, ca să nu mai vorbim de concesiile făcute în apărare.

Teașcă nu a cunoscut — în sfîrșit — jucătorii. Simplul fapt că Dobrin — singurul jucător român de clasă la Budapesta — i-a fost impus în echipă — este edificator.

Teașcă a vrut să facă totul singur, ca și Fontaine. Si rezultatul s-a văzut...

Rîndurile de față sînt o invitație la mai multă modestie, la mai mult echilibru, la mai mult respect față de munca altora. Constantin Teașcă este un bun antrenor. Nu este singurul — cum au încercat unii să lase impresia — dar este un bun antrenor. Teașcă este un antrenor de mare asprime, care știe să-și pună elevii «pe porumb» în spatele tablei și care știe să-l aducă pe corigent în clasa următoare. Dovadă? Dinamo Bacău (deși meritele dirijorului în cazul acestei echipe mi se par exagerate). Dar Teașcă folosește sistemul său pedagogic de **învățător emerit** și la echipa națională, adică și la facultate, subapreciind, în calitatea sa de rector, pe toți ceilalți profesori, făcînd **tabula rasa,** în numele unor promisiuni care rezistă de fiecare dată pe baza dorinței marelui nostru public de a se întîlni, în sfîrșit, cu marea victorie internațională.

Teașcă ar fi fericit să aibă la dispoziție un lot care să-i aparțină în exclusivitate 2—3 ani; 2—3 ani în care nimeni, dar absolut nimeni, să nu-l întrebe nimic. În fond, coreenii au realizat o mare performanță după ce un grup de tineri s-a angajat să se priveze de orice timp de trei ani, beneficiind și de sacrificarea aproape totală a campionatului — pe o anumită perioadă. La fel a procedat echipa de volei-fete a Japoniei, ale cărei componente s-au angajat să nu se căsătorească pînă la victorie.

Gestul e impresionant în ambele cazuri, dar ține puțin și de un anumit specific. De acest lucru trebuie să țină seama oricine, inclusiv selecționerul nostru unic.

Echipa noastră națională trebuie să fie un produs al cluburilor. Al unor cluburi mereu mai puternice, al unor echipe jucînd cît mai divers. Un Bene (Dozsa), un Albert (Ferencvaros), un Farkas (Vasas) nu au nevoie de corsetul unei concepții așa-zis mîntuitoare pentru a realiza poate cel mai sudat atac european.

Selecționerul unic nu trebuie să fie despotul unui campionat, ci să fie mintea clară care să desprindă adevăratele valori, să îmbine personalitățile — nu să le sacrifice de dragul «concepției» — să comunice jucătorilor, în vestiar, în două-trei fraze, rodul gîndurilor sale de ani și ani, să fie prietenul antrenorilor din mijlocul cărora face parte.

•

Mi-am permis să dezbat în aceste rînduri un aspect de suprastructură (selecționerul unic) pentru a relua în numerele următoare ideea că structura fotbalului nostru rămîne, din păcate, aceiași. Avînd în vedere această ultimă realitate, lui Teașcă i se poate spune, pe bună dreptate, că la Budapesta el poartă vina proporțiilor scorului, dar nu și pe aceea a înfrîngerii propriu-zise.

•

În dimineața meciului de la Budapesta, am vizitat, din întîmplare, terenul clubului Vörös Meteor. Vörös Meteor este o echipă din campionatul orășenesc al Budapestei. Si Vörös Meteor are trei terenuri gazonate, unul lîngă altul. Pe aceste terenuri jucau o

Paginile de fotbal:
Ioan CHIRILĂ

A
ȘI CĂILE SALE D

1

CEVA
VICTORIA „TINER

1

L 0-6
CCES

Jocul de fotbal are o dialectică intimă de care trebuie să ţinem seama pentru a reduce posibilitatea evaluărilor eronate.

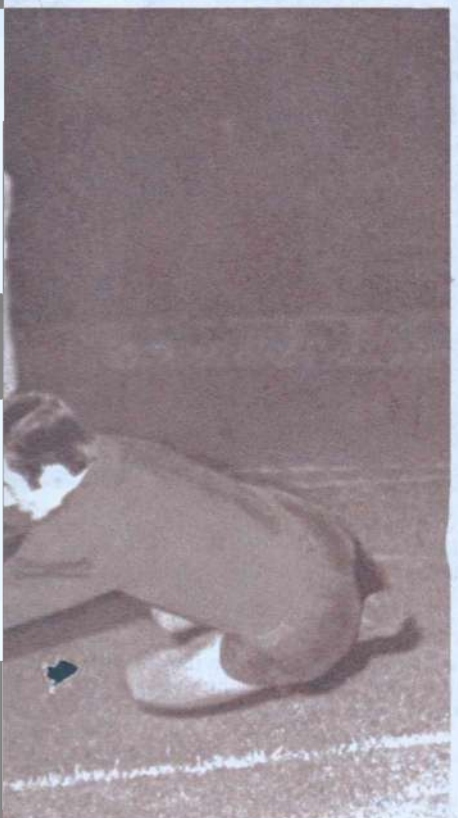
Despre ce este vorba?

Foarte mulţi din ziariştii prezenţi pe «Nepstadion» au emis părerea că jucătorii noştri au avut în faţă o echipă fenomenală. Fără să punem la îndoială valoarea jucătorilor maghiari, şi în special a cuplului de înaintaşi centrali Albert-Varga, trebuie să admitem că «focul de artificii» al echipei budapestane a fost înlesnit copios de gravele greşeli de apărare ale echipei noastre. Să nu uităm că numai cu cîteva zile înaintea meciului nostru, maghiarii au învins, tot la Budapesta, doar cu 3—1, echipa Republicii Democrate Germane, nemaivorbind de faptul că formaţia lui Roland Ducke a mai înscris un gol perfect valabil (la scorul de 3—1), anulat de arbitru.

Albert şi coechipierii săi au o clasă incontestabilă, dar, din păcate, au zburdat cu concursul nostru larg, tot aşa cum au zburdat — păstrînd proporţia — şi în faţa superficialei apărări braziliene, în Anglia. Reamintesc — în aceeaşi ordine de idei — că după spectacolul din faţa Braziliei, maghiarii au fost «cuminţi» — la numai cîteva zile — în faţa echipei Uniunii Sovietice, care a ştiut să închidă toate căile de acces. Cu alte cuvinte, uneori eşti mare şi pentru că adversarul ţi-o îngăduie...

În fotografiile lui **Paul Romoşan:**

1. Constantinescu blochează în picioarele lui Bene. 2. Iancu, excelent «deschis» de Dobrin, ratează pe lîngă Matrai.

2

SPRE
LUI“

Victoria «Tineretului» a fost clară şi fără drept de apel. Nu mai e cazul să revenim. Ceea ce aş vrea să subliniez este revenirea unor jucători «ţinuţi la cutie». Este vorba în primul rînd de Vigu, Grozea şi Oprişan, care, pînă acum, au luptat, iar în cazul lui Vigu — continuă să lupte — pentru a se afirma la club. Declanşarea acestor trei jucători — şi nu numai a lor — demonstrează că uneori se pune prea devreme ştampila pe... posibilităţile unor jucători, rezervîndu-li-se prea mult rolul de rezerve. Din acest punct de vedere, evoluţia celor trei este mai mult decît îmbucurătoare. Vigu are o dezinvoltură care i-a «armat» tehnica, Grozea are un «control» pe care il pot invidia mulţi «consacraţi», iar Oprişan ne-a reamintit, pe alocuri, că a fost cîndva un... copil minune.

Succes, băieţi!

În fotografiile lui **AUREL NEAGU**, *cele două momente ale golului doi, înscris de Grozea.* **(Şi pentru că a venit vorba de golul lui Grozea, să reamintim spectatorilor şi telespectatorilor superba execuţie tehnică a aceluiaşi Grozea, încheiată cu şutul în bară).**

2

1

2

EXEMPLUL LUI CONSTANTIN

«B»-ul ne-a oferit o victorie impotriva unei echipe care cuprinde — oricum — 11 din primii 25 de jucători maghiari. Victoria e frumoasă şi mai ales semnificativă — iarăşi şi iarăşi! — pentru viteza cu care ne grăbim să ştergem de pe lista loturilor jucători aflaţi intr-un declin de formă pasager sau nici măcar atit.

Victoria «B»-ului a fost o victorie a demnităţii jignite de prea multele adjective precare la adresa fotbaliştilor noştri.

Pircălab, Nunweiller IV, Badea şi mulţi alţii mai au desigur un cuvînt de spus în fotbalul nost[illegible] Iar exemplul lui Constantin este mai mult decît edificator pentru tinerii noştri jucători care văd in «profesor» un exemplu de seriozitate, conştiinciozitate şi, la urma urmelor, pasiune reală pentru fotbal.

În fotografiile lui AUREL NEAGU:

1. Voinea, impetuos ca întotdeauna, a adăugat în meciul de la Timişoara şi ceva din precizia pe care o iroseşte atît de mult.

2. Constantin, într-un «spagat» tineresc, atacă poarta lui Szentmihaly.

1

JUNIORII, ETERNA POVESTE

I-am văzut pe juniori la Budapesta, pe MTK. Au stîrnit aplauze. Au risipit fente cu nemiluita. Au driblat, au pasat, s-au jucat frumos copiii noştri. Ziariştii maghiari ne-au invidiat, antrenorii maghiari au făcut ochii mari.

Nu mai e cazul să repet că scorul ar fi putut să fie 2—2.

Şi totuşi...

Şi totuşi, elogiile n-au avut darul să ne satisfacă, pe noi, cei din tribună. Victoriile juniorilor noştri (sau comportarea în general remarcabilă) sînt oarecum obişnuite, mai ales în compania celor maghiari. Cine nu-şi aduce aminte de acel faimos 5—0 de pe «Venus», acum aproximativ 20 de ani?

Juniorii noştri sînt talentaţi. Ştiu de toate. Cunosc foarte mult din tainele fotbalului. Dar, de pe acum, aceşti copii înzestraţi au început să simtă bucuria balonului şi nu a golului.

Ce-i de făcut?

Atenţie, antrenori! Să reducem cît mai mult din apetitul rafinat al fentei în favoarea bucuriei simple a golului.

În fotografii:

1. Atac românesc la poarta maghiară, pe MTK.
2. Iordănescu (dreapta) unul dintre cei mai subtili juniori ai noştri, în plină acţiune.

2

Aventura lucidă a ARGEȘULUI

La patru zile după jocul selecționatei divizionare, pe Nepstadion, urmărit de circa 12 000 de spectatori, aproape o sută de mii de oameni au revenit pe marea arenă budapestană pentru a urmări duelul dintre Ferencvaros (cvasinaționala maghiară) și F.C. Argeș, a douăsprezecea echipă română a campionatului trecut.

Cum se explică această uriașă diferență de interes?

S-ar putea crede că aceasta e diferența dintre jocul cu miză și cel fără. Explicația e insuficientă. Cred că marea afluență de public se datorează faptului că spectatorii maghiari nu au acceptat ideea că acel 0-6 este etalonul fotbalului nostru.

Intuind foarte bine cota de pur întîmplător din primul joc, spectatorii budapestani au făcut corectura de rigoare (amintindu-și, probabil, și de acel 0-3 de luptă obținut acum un an, înainte de WORLD CUP) și s-au simțit datori să umple stadionul pentru a încuraja cea mai bună și mai populară echipă ungară într-un examen pe care toți l-au acceptat ca fiind dificil.

În ciuda scorului (0-4), Argeșul a justificat temerile suporterilor lui Albert. După ce a obținut la Pitești un 3-1 din trei goluri pe contraatac, oferind o probă de luciditate în evaluarea posibilităților adverse și adoptarea căilor de contracarare, echipa lui Dobrin a intrat pe Nepstadion cu hotărîrea de a se bate pînă la epuizare. Angajîndu-se — iarăși cu luciditate — în neutralizarea virtuoșilor înaintași maghiari, piteștenii au avut dese momente bune în prima parte, permițînd stadionului să respire oarecum ușurat la un gol înscris doar în urma unei lovituri libere. După pauză, în urma celui de-al doilea gol, înscris din 11 m, piteștenii au căzut, firește, permițînd lui Ferencvaros calificarea în turul următor, după ce echipa maghiară nu-și putuse masca enervarea în prima parte a jocului.

Victoria lui Ferencvaros exprimă o certă superioritate tehnică, dar Argeșul poate fi considerat ca fiind o echipă care și-a valorificat cu luciditate forțele, pentru a obține (finalmente) un 3-5 — să fim onești! — peste așteptări. (Îmi aduc aminte că acum 29 de ani, Ripensia, care pe atunci reprezenta — în fotbalul nostru — mult mai mult decît reprezintă astăzi Argeșul, a fost eliminată tot de Ferencvaros, cu 5—9, și asta la scurtă vreme după ce timișorenii eliminaseră faimosul A.C. Milan.)

Rîndurile de față, departe fiind de ceea ce se cheamă un pansament pe o rană, încearcă să sublinieze că «arta de a-ți vinde cît mai scump pielea» este una din armele morale pentru reconstruirea fotbalului nostru.

În fotografii:

Albert conduce derutant, dar Barbu e la post.

Olteanu descongestionează încă o dată poarta lui Coman...

...dar Albert deschide scorul, printr-o fulgerătoare și surprinzătoare «tangentă» cu capul. Primul gol, care a însemnat începutul sfîrșitului...

DELTA așteaptă padele și pagaie

În urmă cu peste un deceniu, în emisfera australă, la Jocurile Olimpice de la Melbourne, doi pescari din Deltă — Ismailciuc și Alexe — cuceresc una din cele cinci medalii de aur ale României. Foarte mulți se miră de isprava celor doi. Fără ani de antrenamente, fără săli de forță, fără antrenori, fără medici sportivi — fără toate acestea în Deltă — Ismailciuc și Alexe, veniți în București pentru a-și satisface stagiul militar, obțin după doi ani pașaportul pentru Australia. Cînd se află, ulterior, că la vîrsta de patru ani copilul este considerat de tatăl său ca fiind apt să se urce în lotcă, să tragă la visle, cînd se află că o asemenea «plimbare» după sturioni, somn, știucă sau crap durează uneori și o săptămînă încheiată petrecută în lotcă, sub cerul liber, cînd se află că într-o casă de pescari nu se fumează înăuntru, mirarea dispare. Nu se mai miră nimeni acum, că în acest ultim deceniu Delta a fost declarată un nesecat izvor de medalii europene, mondiale și olimpice la caiac și la canoe.

Cineva se miră totuși. Este vorba de semnatarul acestor rînduri...

...Mi s-a spus că la Tulcea, capitala Deltei, se află un centru de antrenament la caiac-canoe, situat lîngă lacul Ciuperca, la mică distanță de Dunăre. Hai, într-acolo, pe calea aerului, să văd ce se întîmplă pe calea apei! Ajung. Suprafața lacului este tulburată de curentul dinspre marele fluviu. Pe o bancă sînt două maieuri puse la uscat. Pustietatea mă face să întreb despre... pești. Cineva mă lămurește:

— Cu cîtva timp în urmă s-a luat hotărîrea de secare a lacului Ciuperca, pentru transformarea lui, după asanare, în ștrand. Cînd apa a ... cei patru-cinci, a apărut ca din senin o flotilă de zeci și zeci de pelicani. Și aceste monumente ale naturii au început să bată apa cu aripile lor imense, ca să strîngă peștele într-un singur loc. Și l-au strîns. Apoi, în cîteva ceasuri, l-au înghițit și au plecat. Tot așa cum au venit. S-a renunțat la ștrand, apa lacului a revenit la normal, dar a rămas numai peștele mic. Peste cîțiva ani o să crească...

Mă interesez de antrenor. Se numește Pavel Tarara. Cîteva ceasuri dimineața, și tot atîtea după-amiaza, se ocupă de pregătirea unor elevi de la o școală profesională. Dar acești elevi, după ce vor termina școala nu vor deveni pescari pe lotcă. Nu vor deveni, probabil, nici campioni. La București, la Snagov nu este aer de Deltă. Dar aici, la Tulcea, unde respiri acest aer, nu sînt ambarcațiile și altele de acolo.

Mă interesez de alte centre. Unul este la Crișan, pe brațul Sulina. Antrenorul Tarara a dus acolo un caiac. Centrul este însă nou, iar cei puțini selecționați din rîndurile tinerilor cărora încă nu le-a dat mustața sînt răspîndiți cu lotcile prin canalele Deltei, după pește. La caiacul de acolo se uită ca la un pește fără valoare, pe care cherhanaua nu-l recepționează. Adică, nu se uită. Sînt sfătuit să nu-mi pierd timpul ducîndu-mă pînă acolo. Regret mult. Am mai fost pe acolo, cîndva, cu ținta Caraorman. În această comună s-au născut Conțolenco și Artimov. Tot aici au învățat să tragă la rame. La București au învățat să-și țină echilibrul în caiacul svelt, iar în Polonia au cucerit titlul de campioni europeni. Cînd s-au întors acasă, în Deltă, oamenii din Caraorman le-au admirat medaliile de aur.

Un alt centru este la Jurilofca — mi se spune. Acolo se găsește cea mai mare pescărie din Deltă. Sînt canale, sînt bălți, sînt lacurile Sinoe, Golovița, Smeica și Razelm. Acesta din urmă are o spărtură numită Portița, prin care pescarii ies în mare după sturioni. Și cînd se întîmplă asta, cum arătam mai sus, stau în largul mării Negre zile întregi. Bărcile se transformă în niște locuințe lacustre, așezate în cerc, la distanță de zeci de metri între ele, ținîndu-se ca de mînă, una de alta, prin niște funii groase de nailon.

Ajung la Jurilofca. În incinta cherhanalei zăresc, după o magazie, un caiac simplu și un «dublou». Pe cel simplu cineva a pus o anvelopă de camion Carpați. A pus-o cu grijă. Caiacul adus din Tulcea, unde a fost adus din București, nu s-a spart. În comună numărul băieților este mai mic decît al fetelor. Deci, trebuie orientare. Antrenorul Tarara a trecut la selecționarea unor fete. Grea treabă, însă! Fetele sînt rușinoase, dar nu fricoase. Pînă la urmă își înving timiditatea și se urcă în caiacele svelte, gata-gata să se răstoarne. Caiacul de două persoane se răstoarnă. Cele două fete, îmbrăcate în trening, fac o baie. Rîd ele, rîd fetele de la cherhana, rîde toată lumea. Mai ușor e să te lupți cu barca, decît cu valurile pe mare. Golesc caiacul de apă și pornesc înspre lacul Razelm.

Antrenorul Tarara îmi spune:

— Cînd vom avea bărci destule, dar și unde să le ținem după antrenament, Jurilofca va da nu numai oameni apți pentru caiac-canoe, dar chiar și sportivi cu clasificare. În felul acesta se va scurta procesul de instruire în București și la Snagov, mărindu-se timpul pentru acela de perfecționare. Și nu numai Jurilofca va da. Va da și Crișanul, va da și Caraormanul și altele.

După acest botez al caiacului, fetele își iau la revedere de la ambarcațiuni. Dar caiacele încep să intereseze. În cel de simplu se urcă un inspector de la întreprinderea piscicolă. Siguranța și viteza cu care înaintează stîrnesc invidia și pofta. Unul cîte unul se apropie de mal, așteptîndu-l pe sportiv să-i ia barca să încerce și el. «Dubloul» este încercat de doi temerari: președintele sindicatului și cel al asociației sportive. Pornesc în lungul canalului din fața cherhanalei. Nu se înțeleg asupra ștrocului, li se încurcă padelele între ele și primul lor drum cu o astfel de ambarcație se soldează după un minut cu o răsturnare. Din nou rîsete, voie bună.

La Jurilofca s-a făcut începutul. Să se facă începutul și la Crișan, peste tot în Deltă. Dar acestui început îi sînt necesare caiace și canoe. Nu ambarcațiuni de concurs. De antrenament. Selecția pentru loturile naționale se va ușura, va crește numărul medaliilor la campionatele europene și mondiale, la Jocurile Olimpice.

Horia CRISTEA

P.S. *Clubul Steaua a trimis în Deltă cîteva ambarcațiuni. Pe cînd și clubul Dinamo București?*

Antrenorul Pavel Tarara și două din cele patru fete (Ana Mălai, Liuba Condrat, Natalia Mangea și Natalia Brînză) selecționate pentru caiac. Instantaneul a fost luat la Jurilofca, pe canalul care duce de la cherhana spre lacul Razelm.

de la CORESPONDENȚII noștri

LA START, CAMPIONII BĂRĂGANULUI

La sfîrșit de săptămînă, șoselele și drumurile ce leagă satele Bărăganului sînt populate de sute de tineri cicliști care participă la interesante concursuri de masă, organizate pe plan local sau raional. Aceste competiții au devenit tradiționale și de fiecare dată atrag tot mai mulți prieteni ai sportului cu pedale. Bunăoară, la «Circuitul ciclist al raionului Călărași» au luat startul aproape 2 000 de concurenți, reprezentînd mai multe asociații sportive sătești. Această competiție, aflată la a V-a ediție, a avut mai întîi o etapă preliminară, faza pe comune, care a prilejuit dispute pasionante. Apoi, cei mai buni concurenți au evoluat la etapa finală, desfășurată în circuit pe distanța de 20 km. 180 de tineri cicliști au străbătut comunele Dichiseni, Roseți, Cuza Vodă, Modelu etc., disputîndu-și cu ardoare primele locuri, dotate cu premii.

Titlul de campion a revenit tînărului cooperator Gh. Neagu (Avîntul—C.A.P. Independența) care a dovedit calități deosebite pentru cursele cicliste de șosea. Vasile Grozea (Recolta—C.A.P. Cuza Vodă), Gh. Scarlat și Vasile Prunaru (Spicul—C.A.P. Roseți) s-au clasat pe locurile următoare. În același timp s-a desfășurat și un concurs feminin de ciclism, cîștigat de brigadiera Maria Căpraru (Drum Nou—C.A.P. Radu Negru).

O altă cursă ciclistă, care a stîrnit un deosebit interes a fost «Circuitul raionului Slobozia», desfășurat pe o distanță mai lungă de 60 km. De data aceasta, caravana ciclistă a tinerilor țărani cooperatori a avut de parcurs un drum mai dificil prin... inima Bărăganului. Plutonul cicliștilor a trecut prin comunele și satele Amara, Grivița, Smirna, Iazu, Slobozia Nouă etc. Majoritatea concurenților au dovedit o bună pregătire și rezistență. La... finiș, victoria a revenit lui Ion Iabrașu (Lumina—C.A.P. Bucu), care s-a întors acasă cu două biciclete (a primit ca premiu pentru locul I o bicicletă «Carpați»). Sus, vă prezentăm o imagine de la startul festiv al competiției care s-a dat din fața bazei sportive «1 Mai» din Slobozia.

Ion **MOLDOVEANU**

INSTANTANEU

Înainte de pornirea caravanei cicliste în etapa a IX-a a Turului României, de la Oradea spre Arad, fotoreporterul orădean **Ștefan Vilidar** a surprins un instantaneu pe care vi-l oferim și dv. O tînără îi solicită lui Emil Rusu un autograf, anticipînd, parcă, victoria finală a talentatului nostru ciclist.

Ilie GHIȘA
— Oradea —

SUCCES LA DEBUT

În rîndul celor 63 de echipaje prezente la startul celui de-al doilea RALIU AL ROMÂNIEI, s-a numărat și cuplul brașovean Vidor Demeter-Bella Kovacs. Participînd pentru prima oară la un concurs de automobile, cei doi brașoveni și-au văzut debutul încununat de succes.

Trecînd peste «emoțiile» începutului și mai ales peste numeroasele peripeții avute de-a lungul traseului, echipajul brașovean a reușit frumoasa performanță de a ocupa locul I la clasa a II-a, mașini cu capacitate pînă la 770 cmc.

În imaginea alăturată, cei doi cîștigători: în stînga, Vidor Demeter cu trofeul cucerit în acest raliu, iar în dreapta colegul său de echipaj, Bella Kovacs.

POȘTA REDACȚIEI

DORIN OLARU — Arad. Vă antrenați încă de la începutul vacanței mari pentru proba de 100 m plat și pînă acum ați avut... tăria să nu consultați acele cronometrului. Credeți, totuși, că puteți obține un rezultat bun. Noi dorim ca atunci cînd vă veți hotărî să «faceți» primul cronometru să aflăm că la Arad «cineva» a bătut recordul nostru național la 100 m. În caz de izbîndă, vă promitem de pe acum o copertă la revista noastră. Succes!

DUMITRU STAFIE — Hunedoara. Neprimind dezlegarea din partea echipei sale A.S.A. Tg. Mureș, fotbalistul Dumitriu III nu a putut fi legitimat la Rapid București și, după cum vedeți, joacă în continuare la Tg. Mureș.

VASILE GEAMĂNU — Tg. Jiu. Doriți să cunoașteți formația cu care România a susținut primul meci internațional de fotbal. Mai întîi trebuie să vă spunem că debutul nostru internațional a coincis — o tempora! — cu o victorie. La 8 iunie 1922, la Belgrad, România a învins Iugoslavia cu 2-1 (1-1). Iată formația noastră: Ritter — Szilagy, Dr. Hirsch — Jacobi, Koenigsberg, Zimmerman — Guga, Frech I, Schiller, Ronnay, Auer I.

PETRE NICOLAESCU — Timișoara. Ultima mare întrecere sportivă la care a participat halterofilul sovietic Leonid Jabotinski a fost «Spartachiada popoarelor U.R.S.S.» care s-a desfășurat nu de mult la Moscova. «Uriașul din Zaporoje» și-a confirmat și de această dată valoarea, stabilind două noi recorduri mondiale: 175,5 kg la «smuls» și 219 kg la «aruncat».

Leonid Jabotinski

TEODOR CHERCIU — București. 1) Iată rezultatele obținute de reprezentativa noastră de fotbal în meciurile susținute în anul 1937: 1-2 (0-1) cu Ungaria, la București; 1-1 (0-0) cu Cehoslovacia, la București; 2-1 (1-0) cu Belgia, la București; 2-2 (1-2) cu Suedia, la București; 4-2 (3-2) cu Polonia, la Lodz; 2-0 (1-0) cu Lituania, la Kaunas; 0-0 cu Letonia, la Riga; 1-2 (0-1) cu Estonia, la Tallin; 1-2 (0-2) cu Iugoslavia, la Belgrad. 2) Sînteți informat greșit. În 1942 nu s-a jucat nici un meci de fotbal între echipele României și Bulgariei.

NELU POPESCU — Arad. Fotbalistul Gheorghe Gornea de la U.T.A. s-a născut la Sinaia, la 2 august 1944. Înainte de a juca în echipa fotbaliștilor arădani a fost legitimat la Carpați Sinaia și apoi la Steaua.

TEODOR COSMA — Buftea, str. Horia nr. 26, dorind să-și completeze colecția revistei **SPORT**, solicită (contra-cost) celorlalți colecționari numerele: 3/1963; 5, 11, 16, 19/1964; 1, 4, 6, 7, 12, 13, 17, 18, 20/1965; 5, 9, 12, 14, 17/1966 și 1, 5, 10/1967.

ERNEST ANDONE — București. Am citit cu plăcere scrisoarea dv. și vă mulțumim atît pentru aprecieri, cît și pentru observațiile critice. La problemele de documentare fotbalistică vă va răspunde, în curînd, prin scrisoare, Ioan Chirilă, redactorul rubricii noastre de fotbal.

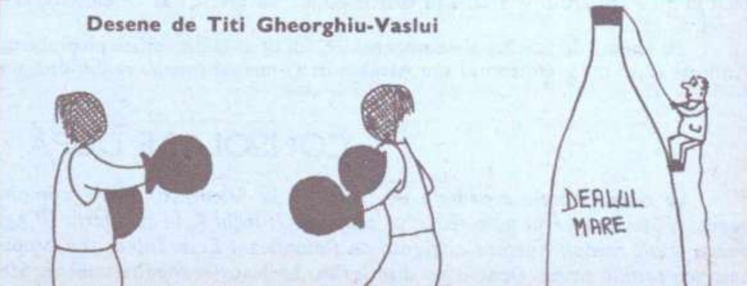
ANDREI POP — Deva. Boxerul argentinian Oscar Ringo Bonavena (96 kg), care l-a învins pe campionul Europei, Karl Mildenberger, în cadrul turneului pentru succesiunea la titlul deținut pînă nu de mult de Cassius Clay, nu a fost niciodată campion olimpic. Ca amator a susținut 46 de meciuri, dintre acestea cîștigînd 36 prin K.O. În boxul profesionist a debutat la 3 ianuarie 1964, la New York, învingîndu-l prin K.O. în primul rund pe americanul Louis Hicks. În prezent este unul dintre pretendenții la titlul de campion mondial — categoria grea.

Oscar Ringo Bonavena

AUREL ȚIGĂNESCU — Jimbolia. 1) Echipa de fotbal Dinamo București a luat ființă în anul 1948. 2) La C.M. de fotbal din Anglia, Portugalia a avut următoarea formație de bază: Costa Perreira-Festa, Baptista, Carlos, Hilario-Graca, Coluna-Augusto, Eusebio, Torres, Simoes. În partida cu R.P.D. Coreeană, Portugalia a beneficiat de două lovituri de la 11 m, ambele transformate de Eusebio. Acest meci, în care coreenii au condus cu 3-0 (min. 23), a luat, totuși, sfîrșit cu victoria portughezilor: 5-3.

Desene de Titi Gheorghiu-Vaslui

MAGAZIN sportiv

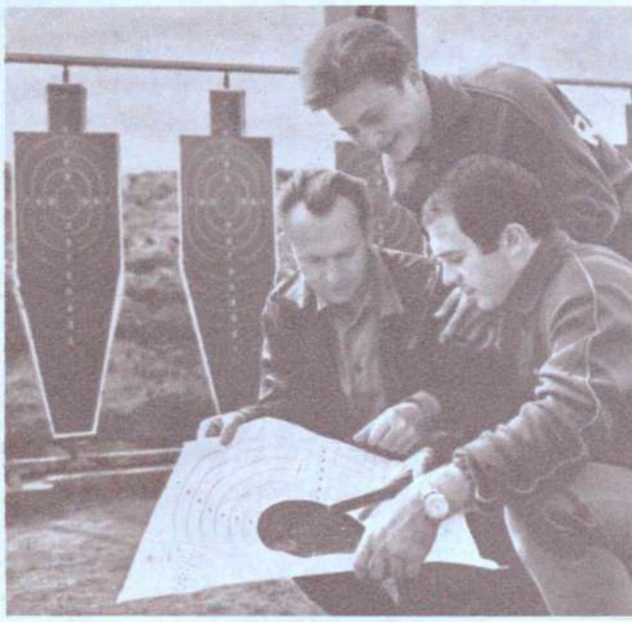

ARTIFICII FOTO

Fotoreporterul ION MIHĂICĂ ne-a prezentat această imagine, interesantă, fără îndoială, prin absența și, în același timp, prezența detaliilor. Este — dacă vreți — o demonstrație de virtuozitate fotografică. Ne-ați putea spune oare, stimați cititori amatori de fotografie, cum a fost «lucrată» imaginea de mai sus?

DISCUTIE AMICALĂ

Cu prilejul tradiționalului concurs anual de tir dintre trăgătorii noștri și cei sovietici s-au legat multe prietenii între sportivi. La ultima întîlnire, desfășurată cu cîtva timp în urmă la Petrozavodsk, tinerii trăgători români Ștefan Popa și Dan Iuga au atras atenția campionului Europei, sovieticul Grigori Kosih. Iată-l pe campionul sovietic discutînd cu cei doi sportivi români. Tema? Probabil absența «mușteilor» de pe ținta pe care cei trei o au în față.

MICROMOTIVE PREOLIMPICE

— În Mexic și învinșii vor fi la... înălțime.

— Unde va avea loc Olimpiada din... 2988?

— Sprinterii noștri vor vedea Mexicul? Da, la... televizor.

— La tir cîte medalii vom... împușca?

— Gimnastica noastră pentru Mexic e la... sol (a se citi: la... pămînt).

— La J.O. mexicanii se vor simți... ca la ei acasă.

— Participarea discului românesc e cu... cîntec.

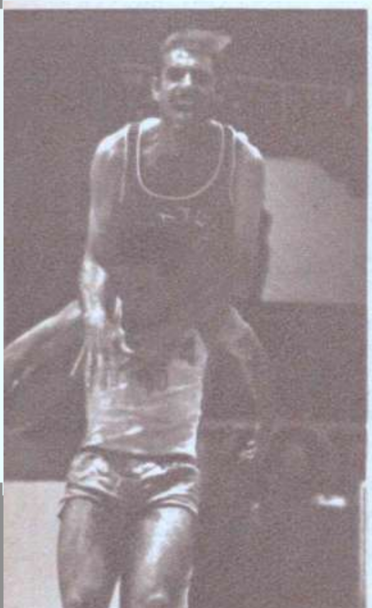
— Un animal olimpic: calul; o insectă olimpică: «fluturele»; un pește olimpic: «delfinul».

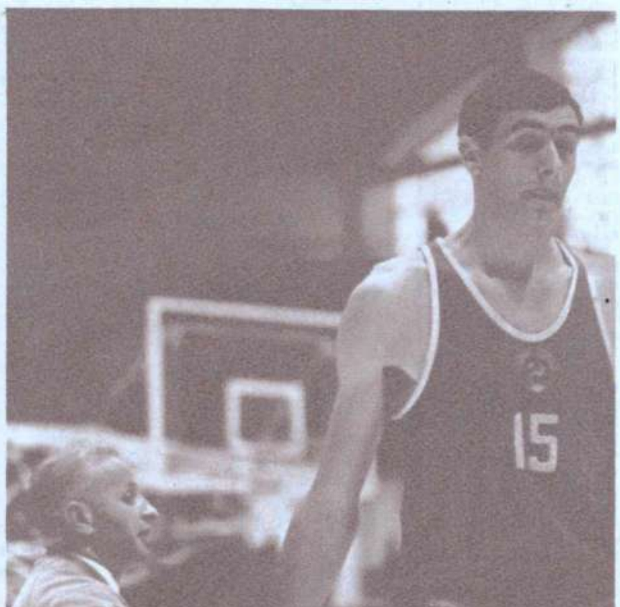
— Mihaela Peneș are medalia olimpică în buzunar. Care medalie? Cea de la... Tokio!

— N. Gîju va fi medaliat în Mexic? Sigur! E la mintea... «cocoșului»!

— Țintașii slabi trebuie luați în... focuri.

Titi GHEORGHIU-VASLUI

DE LA „EUROPENELE" DE BASCHET

Iată două imagini de «Magazin» realizate cu prilejul campionatelor europene de baschet care au avut loc în Finlanda.

În stînga, îl puteți vedea pe baschetbalistul izraelian Tanhum Cohen, într-un moment de supremă satisfacție. Echipa sa a învins-o, oarecum neașteptat, pe cea a Greciei. Într-atît de mare i-a fost bucuria, încît el nu a remarcat că a sărit în spatele unui... adversar, Eas Larenzakis, care, bineînțeles, nu pare la fel de încîntat.

Pe terenul de baschet al «europenelor», un uriaș și un «pitic»:pivotul echipei sovietice Vladimir Andreev (2,15 m) și antrenorul său Aleksander Gomelski (imaginea din dreapta).

CONSOLARE DUPĂ „MONDIALE"

La campionatele mondiale de lupte de la București, fostul campion mondial, sportivul iugoslav Stevan Horvat nu a reușit să ocupe decît locul V, la categoria 70 kg. Plăcîndu-i, probabil, foarte mult medalia de aur cîștigată de finlandezul Eero Tapio, și-a propus să cucerească și el una, cu primul prilej. Ocazia nu a întîrziat. La Jocurile Mediteraneene, Stevan Horvat a cucerit

fotbal MOZAIC

UN NUME DE LEGENDĂ: ZAMORA

Cine nu a auzit de celebrul fotbalist spaniol, Ricardo Zamora, considerat drept cel mai bun portar din lume în perioada de după primul război mondial, perioadă în care un Planicka sau un Olivieri făceau să clocotească stadioanele prin robinsonadele lor! Dar, dacă aceștia din urmă au rămas doar în memoria specialiștilor, Zamora a intrat, am putea spune, în legendă. Copiii din zilele noastre știu că Zamora a fost un portar cum n-a mai fost altul. Zamora aparține FOTBALULUI.

De curînd, Zamora a împlinit 70 de ani. Cu această ocazie s-a organizat la Madrid, pe stadionul Bernabeu, un meci omagial dedicat marelui portar. Reprezentativa Spaniei a jucat contra unei selecționate a lumii. Partida a luat sfîrșit cu 3—0 (1—0) în favoarea selecționatei lumii, pentru care au înscris Mazzola, Eusebio și belgianul Goyvaerts.

În fotografia de sus, Ricardo Zamora dă lovitura de începere în meciul dedicat lui. Jos: portarul spaniol Iribar nu va putea reține șutul lui Eusebio, care va înscrie pentru selecționata lumii.

SPORTIVITATE

Deși viteza cu care se îndrepta spre poartă îi crea petrolistului Dridea impresia că «simte cum se învîrtește pămîntul», cunoscutul fotbalist a mai găsit resurse și pentru acest salt spectaculos. «Obstacolul» care l-a pus în postura de... triplusaltist este portarul Ringheanu, de la Universitatea Cluj, care a ieșit oportun la minge. **(Fază din meciul Petrolul-Universitatea Cluj 2—0).**

Foto: I. POPESCU — Ploiești —

MISIVE SPORTIVE INCISIVE

Unui arbitru... influențabil

Îndată l-am apreciat,
Căci nu e greu să se demaște:
Prietenul adevărat,
Cînd...arbitrează se cunoaște.

Unui portar, care a scos multe mingi din plasă.

«A muncit» — și pe dreptate,
Spuneau unii spectatori;
Căci nu-i lucru simplu, frate,
Să te-apleci de-atîtea ori.

VICTOR HÎLMU

ȘI TOTUȘI...

Nu-i nici un secret pentru nimeni că și fotbalul austriac traversează acum o perioadă de criză. Valsul vienez de pe gazon, ca de altfel și cel din saloane, nu mai este la modă, deși ambele sînt foarte frumoase. Și totuși, calitățile de mari fotbaliști ale austriecilor oferă adesea faze și goluri memorabile, anunțînd, pare-se, revirimentul atît de mult așteptat. Iată un asemenea gol, înscris de Floegl în meciul Austria—Finlanda (2—1), disputat nu de mult la Viena.

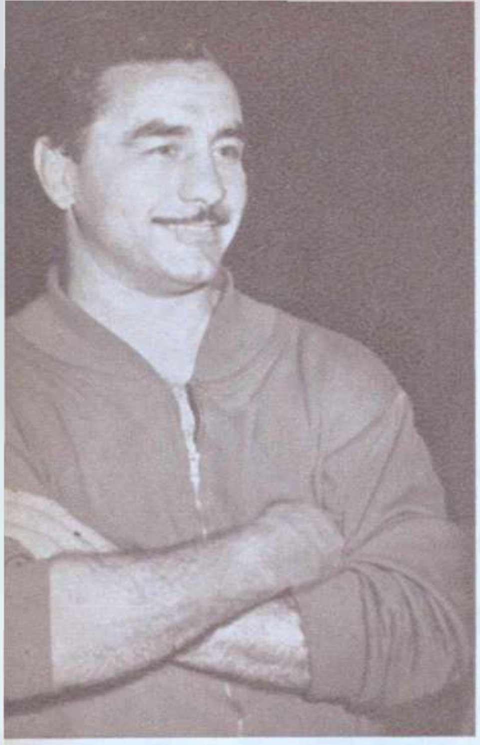
IAȘIN LA GALATASARAY

Celebrul fotbalist sovietic, portarul Lev Iașin, continuă activitatea competițională. Dar șase luni, el nu va mai putea fi aplaudat de spectatorii sovietici, deoarece a fost împrumutat pe această perioadă de timp echipei Galatasaray din Istanbul. Ca urmare a acestui «transfer», este foarte posibil ca la sfîrșitul campionatului de fotbal al Turciei, Galatasaray să figureze printre echipele cu cele mai puține goluri primite.

MICROBIȘTII

Desen de Octavian COVACI

MICA ENCICLOPEDIE SPORT

15 „reprize“ cu LASZLO PAPP

Cu prilejul Turneului internațional de box care a avut loc nu demult la București, am avut ocazia să-l revedem pe celebrul pugilist maghiar Laszlo Papp. Dar, de data aceasta, în mîini nu mai avea mănușile de box, ci prosopul și buretele, accesorii indispensabile «omului din colț».

Solicitat pentru un interviu, fostul boxer, al cărui palmares e de-a dreptul impresionant (3 titluri de campion olimpic, 2 titluri de campion al Europei la amatori și unul de campion european la profesioniști — la categoria mijlocie), a răspuns cu amabilitate și modestie întrebărilor noastre.

R. — Boxul v-a fost prima pasiune sportivă?

L.P. — Nu! Ca orice copil, am jucat mai întîi fotbal. La 17 ani, adică prin 1943, eram titular în echipa unei întreprinderi optice din Budapesta, unde lucram. Cu boxul am făcut cunoștință în 1944. Un coleg, care boxa la Rapid Budapesta, m-a luat de cîteva ori cu el la antrenamente. Așa am renunțat la mingea de fotbal în favoarea mănușilor de box.

R. — Care sînt amintirile cele mai frumoase legate de perioada amatoare?

L.P. — În colecția mea de trofee cucerite pe ringurile din mai multe orașe ale lumii am trei la care țin cel mai mult: medaliile olimpice de aur cîștigate la Londra (1948), Helsinki (1952) și Melbourne (1956). De acestea se leagă și cele mai frumoase amintiri din întreaga mea carieră sportivă. Ați crezut, poate, că suprema satisfacție am cunoscut-o odată cu primirea centurii de campion european la profesioniști. Nu! Podiumul olimpic mi-a oferit cu generozitate tot ceea ce am avut mai frumos.

R. — Care au fost cei mai puternici adversari întîlniți în cariera de amator?

L.P. — Am avut mulți adversari puternici, dar sînt cîțiva pe care nu-i voi uita niciodată. Cehoslovacul Torma II este unul dintre ei. Ne-am înfruntat de trei ori. În 1946 și 1947 m-a învins el, dar în 1950 am reușit să-mi iau revanșa, întrecîndu-l la puncte, chiar la el acasă, la Praga. Nu-l pot uita de asemenea pe americanul Webb, cu senzaționalul său croșeu de dreapta, și nici pe argentinianul Herrero, cu extraordinarul său joc de picioare. O partidă pe care și acum aș putea s-o povestesc minut cu minut este finala olimpică de la Melbourne. Atunci am obținut una dintre cele mai valoroase victorii ale vieții mele: l-am învins la puncte pe americanul Jose Torres, un mare boxer. Peste cîțiva ani, Torres avea să ajungă campionul lumii la categoria semigrea.

R. — Ce v-a determinat să îmbrățișați cariera de boxer profesionist?

L.P. — Ideea mi-a venit după ce am cucerit cel de-al treilea titlu olimpic. Fără să fi uitat de modestie, vă spun sincer că printre amatori nu prea mai aveam adversari. Eram, de asemenea, curios să-mi măsor puterile în meciuri de 10 și 15 reprize.

R. — Cîte reprize au durat primele meciuri de profesionist?

L.P. — Mi s-au organizat mai întîi două partide de cîte 4 reprize, apoi una de 6. Prima victorie am obținut-o în fața unui pugilist vest-german, Brand. Trebuie să vă spun că mulți dintre primii mei adversari nu se ridicau cu mult peste valoarea medie a boxerilor amatori pe care îi întîlnisem la Jocurile Olimpice.

R. — Care a fost cel mai greu meci în noua carieră?

L.P. — Au fost multe partide grele, dar în trei dintre ele pot spune că am văzut cum arată... infernul. Eram campion european, cînd l-am întîlnit într-un meci de 10 reprize pe americanul Ralph Jones. Acesta era o... stîncă, nu un om ca noi, ceilalți. Nu-mi amintesc să fi luptat cu vreun alt boxer mai rezistent decît el. Deși eram într-o formă excelentă, am cîștigat extrem de greu la puncte. Alt meci greu, în 1964, la Viena. Mi-am apărat atunci titlul în fața fostului campion englez, Leahy. Acesta m-a chinuit cu calmul și cu năprasnicele sale directe timp de 15 reprize, dar nu a reușit să-mi ia centura de campion. A mai fost și partida cu danezul Cristensen, de la care am cucerit titlul în

părut mai ușoară și datorită faptului că atunci eram mai tînăr. Oricum, aceste trei întîlniri dețin primele locuri în clasamentul celor mai dificile partide susținute de mine și sînt mîndru că le-am putut cîștiga.

R. — Ați fost învins vreodată?

L.P. — Ca profesionist, nu. Am avut doar două decizii de egalitate.

R. — Cîte meciuri ați susținut în toată cariera sportivă?

L.P. — Multe. 250 ca amator și 40 ca profesionist.

R. — Ați fost făcut vreodată K.O.?

L.P. — Nu! Niciodată. Am însă în palmares o înfrîngere prin abandon. În 1956, înaintea Jocurilor Olimpice, am boxat la Varșovia cu campionul polonez Pietrzykowski. Eram bolnav și nu am putut rezista pînă la sfîrșitul meciului.

R. — De ce ați renunțat la activitatea competițională?

L.P. — Am fost un sportiv ambițios. Cucerirea titlului european și apărarea lui de cîteva ori îmi satisfăcuse această ambiție. Și, apoi, ca să fiu sincer, am vrut să evit ca o înfrîngere să-mi pună capăt carierei. Ajunsesem și la vîrsta cînd ești mai mult înțelept decît îndrăzneț. Nu am renunțat însă și la box. Acum sînt antrenor și nu regret.

R. — Ce alte pasiuni aveți în afară de box?

L.P. — Cea mai mare pasiune a mea este să-mi petrec timpul liber în mijlocul familiei. Cît timp am fost boxer profesionist am stat multă vreme departe de casă și dorul după soția și fiul meu m-a chinuit adesea...

R. — Dar spectacolele vă plac?

L.P. — Foarte mult. Merg cu regularitate la teatru, la operetă și, îndeosebi, la cinematograf.

R. — Băiatul dumneavoastră face sport?

L.P. — «Laci» al meu are 12 ani și, ca toți copiii de vîrsta lui, joacă fotbal. Dacă în viitor va alege boxul, nu voi avea nimic împotrivă. Dacă nu, credeți-mă, nu voi regreta...

R. — De cînd sînteți antrenor la Honved Budapesta?

L.P. — De doi ani. Deocamdată sînt antrenor secund și particip doar la trei antrenamente pe săptămînă.

R. — O ultimă întrebare. După cîte știm, ați mai fost în țara noastră, în 1953, cu prilejul Festivalului mondial al tineretului și studenților. Cum găsiți Bucureștiul, acum, după aproape 16 ani?

L.P. — Într-adevăr, în 1953 am participat la turneul de box din timpul Festivalului de la București. Atunci m-am întîlnit pentru a doua oară în carieră cu un boxer român: Nicolae Pintea. În 1950, la Varșovia, îl avusesem rival pe Vasile Tiță. Dar acestea sînt amintiri din tinerețea mea și a lor... M-ați întrebat cum găsesc Bucureștiul după atîția ani. Cu totul și cu totul nou. Acum este o adevărată metropolă. Fără cîteva puncte de reper, printre care splendidul dumneavoastră Ateneu, mi-ar fi fost foarte greu să recunosc orașul din 1953. Peste tot s-au înălțat, cu o rapiditate uimitoare, blocuri multe, mari și frumoase. Numai oamenii nu s-au schimbat. Sînt tot atît de simpatici și primitori. Eu mă simt bine la București și din alte motive. Mama fiind de prin părțile Odorheiului, eu am aici foarte multe rude. Bunica, cîteva mătuși, unchi și o mulțime de veri locuiesc în București. Nici nu am avut timp să-i vizitez pe toți. Profit de acest interviu pentru a le transmite lor și tuturor celor care m-au aplaudat în 1953, multe salutări.

Interviu luat de

FIȘIER

ATLETISM

Recorduri mondiale

4×200 m femei	1.34.4	Echipa națională	URSS
(Pecenkina-Tatcenko-Borcicova-Samotesova)			

Recorduri mondiale (juniori)

200 m	20.2	Willie Turner	SUA n. 1948
Prăjină	5,23	Paul Heglar	SUA n. 1948
400 m femei	52,5	Charlotte Cook	SUA n. 1948
800 m femei	2.02.1	Vera Nikolici	Iugoslavia n. 1948
	2.01.6	Madelaine Manning	SUA n. 1948
80 m garduri	10,6	Maureen Caird	Australia n. 1951

Recorduri europene (juniori)

800 m femei	2.02.1	Vera Nikolici	Iugoslavia n. 1948
Înălțime femei	1,76	Rita Schmidt	RDG n. 1950

Recorduri republicane

80 m garduri	10,8	Valeria Bufanu	Metalul
300 m femei	39,4	Ioana Petrescu	Rapid
100 m garduri	14,2	Ioana Petrescu	Rapid
	14,2	Sanda Anghelescu	Viitorul
Pentatlon femei	4581	Maria Pandele	Metalul
4×200 m	1.42.0	Echipa națională junioare	
(Aura Petrescu-Mariana Goth)			
(Sanda Anghelescu-Ecaterina Vitalios)			

CICLISM

Recorduri mondiale

1 oră	47,494	Jacques Anquetil	Franța (neomologat)
500 m lansat femei	32,5	Irina Kiricenko	URSS
1 000 m lansat	1.10.6	Irina Kiricenko	URSS
5 000 m	6.55.7	Raisa Obodovskaia	URSS

Recorduri republicane

4 km urmărire individuală	5.04.8	Emil Rusu	Dinamo

ÎNOT

Recorduri mondiale

100 yarzi fluture	56,3	Mark Spitz	SUA
100 yarzi bras femei	1.17.0	Catie Ball	SUA
100 m fluture	55,7	Mark Spitz	SUA
200 m fluture	2.05.7	Mark Spitz	SUA

TIR

Recorduri mondiale

armă liberă calibru redus poziția genunchi	391	Margaret Thompson	SUA
meci englez pe echipe	2379	Echipa națională	SUA

Recorduri republicane

Armă standard	595	Ioana Soare	Arhitec. Buc.
pe echipe	1761		Arhitec. Buc.
Armă sport 3×20 f	553	Mariana Borcea	Dinamo
„ pe echipe	1624		Dinamo
3×20 f. armă sport	550	Ștefan Alerhand	CSO Galați

SPORT

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — Bucureşti. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale şi în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului ...

SPORT

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

RAPID a eliminat TRAKIA din C.C.E.!

Fotografia lui AUREL NEAGU, surprinde secunda în care încep să se nărui speranțele Trakiei. Codreanu (căzut) înscrie primul gol. Ionescu (9) se concentreaz pentru golul decisiv, al treilea, pe care îl va realiza printr-un admirabil efort personal în minutul 107.